

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2000 • ΤΕΥΧΟΣ 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μπροστά στην καινούργια χρονιά	σελ.	1
“Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε”	σελ.	3
Ἀνακοινωθέν Ἱεραῶς Συνόδου	σελ.	4
Ἡ ἐν κρυπτῷ μεθοδευμένη προσπάθεια ἀναστάσεως τῆς (νεο) εἰδωλολατρίας	σελ.	5
Ἀπάντησις εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θηβῶν	σελ.	10
Οἰκολογία καὶ «Νέα Ἐποχή»	σελ.	13
Ἐθνικὴ συμφιλίωσις καὶ συμφιλίωσις τῶν Χριστιανῶν	σελ.	14
Ἐπιστολές	σελ.	15
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ.	17

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

Φθάσαμε λοιπόν μέ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ στό τέλος καί τῆς παρουσίας χρονιάς. Ἡ νέα χιλιετία τώρα ἀρχίζει. Οἱ ἰσχυροί τοῦ κόσμου βέβαια καί οἱ διαμορφωτές τῆς κοινῆς γνώμης σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο ἔσπευσαν νά διακηρύξουν καί νά ἐορτάσουν - γιά τούς δικούς τους λόγους- τὴν ἐναρξή της ἕνα χρόνο ἐνωρίτερα.

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι γιορτάσαμε ὅπως ἄξιζε στήν ἱστορική περίσταση τά δύο χιλιάδες χρόνια χριστιανικοῦ βίου, δοξάζοντας τό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ πού ἔταμε τὴν παγκόσμια ἱστορία στά δύο καί ἀνεκάλεσε ἐκ τῆς φθορᾶς τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Χριστός εἶναι «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας». Ἡ «καινὴ κτίσις» ἐπραγματώθη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, γι' αὐτό καί

ἔμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δέν περιμένουμε καμιὰ «Νέα Ἐποχή» τώρα στό ξεκίνημα τῆς τρίτης χιλιετίας, ὅπως προσπαθεῖ μέ πλύση ἐγκεφάλου νά «πείσει» τούς ἀνθρώπους ἢ ἀντίχριστη κίνηση τῆς λεγομένης Νέας Ἐποχῆς.

Καθὼς ἀτενίζουμε τὴν καινούργια χρονιά ἀφ' ἑνός «σφίγγεται ἡ καρδιά μας» μπροστά σ' ἕνα κόσμο πού πορεύεται παγκοσμίως στήν ὁδὸ τῆς ἀποστασίας, τῆς ἁμαρτίας καί τῆς αὐτοκαταστροφῆς μέ ὁρατὰ ἤδη τά σημάδια καί τά ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πορείας. Ἀφ' ἑτέρου ὡς Ὁρθόδοξοι δέν μπορούμε παρά νά τοποθετούμεθα ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν ζοφερὴ πραγματικότητα μέ ἀγωνιστικὸ φρόνημα καί αἰσιοδοξία καθὼς γνωρίζουμε ὅτι ὁ μοναδικὸς πραγματικὸς κύριος τῆς Ἱστορίας εἶναι τὸ ἐσφαγμένον Ἄρνιον.

Ἡ χρονιά πού πέρασε σημαδεύθηκε γιά

μας τούς Έλληνες από σημαντικά γεγονότα, κυριώτερο από τὰ ὅποια ἦταν ὁ ἀνοικτός πλέον πόλεμος πού ἐκηρύχθη ἀπό τήν κυβέρνηση τῶν «ἐκσυγχρονιστῶν» κατά τῆς Ἑλληνορθοδόξου ἰδιοπροσωπίας μας καί εἰδικώτερα κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ὁποία κυρίως βιώνονται καί διασώζονται τὰ στοιχεῖα αὐτῆς μας τῆς ἰδιοπροσωπίας γιά τήν ὁποία καί καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ.

Ἡ πορεία τοῦ ἀγῶνος γιά τήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς προκλήσεως κρίνεται μέχρι στιγμῆς ὡς ἱκανοποιητική. Οἱ λαοσυνάξεις καί ἡ συλλογή ὑπογραφῶν δείχνουν ὅτι ὁ λαός μας κρατάει ἀκόμη καλά.

Θά πρέπει ὅμως, κατά τήν ταπεινή μας γνώμη, νά δοθεῖ στήν ὄλη προσπάθεια τῆς ἀντιστάσεως περισσότερο ἐκκλησιαστικό καί πατερικό «χρῶμα».

Στούς ἀρχιεπισκοπικούς λόγους μέχρι στιγμῆς δέν ἐτονίσθη ἐπαρκῶς τό στοιχεῖο τῆς μετανοίας, τῆς προσευχῆς καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδος.

Ἐπίσης ὁ λαός μας ἀναμένει ἀπό τήν διοι-

κοῦσα Ἐκκλησία, τήν ὁποία μέ πολλή ἱκανοποίηση βλέπει νά ἡγεῖται τοῦ ἀγῶνος καί τήν ὁποία στηρίζει, νά τοῦ εἰπεῖ μέ τρόπο σαφῆ τήν πρότασή της ἐπί τοῦ ἐρωτήματος ἐάν θά λάβουμε ἀστυνομικές ταυτότητες χωρίς θρησκευμα ἢ ὄχι καί ποιές θά εἶναι οἱ συνέπειες ἐκ τῆς λήψεως ἢ μή. Ἀναμένει ἐπίσης νά ἀξιοποιήσει ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία μέ τρόπο πρακτικό τὰ τρία ἑκατομμύρια τῶν ὑπογραφῶν γιά τή διενέργεια δημοψηφίσματος.

Εἶναι πολύ ἐνθαρρυντική ἡ σαφῆς δέσμευση τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου προσωπικῶς ὅτι δέν θά ὑποσταλεῖ ἡ σημαία τοῦ ἀνευδότου ἀγῶνος πού ξεκίνησε γιά τήν διατήρηση τῆς ἐθνικῆς καί θρησκευτικῆς μας ταυτότητος.

Γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἀγώνας αὐτός θά εἶναι μακρὺς. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἔχει πείρα παρομοίων ἀγῶνων ἀλλά καί πολύ μεγαλύτερων δυσκολιῶν καί διωγμῶν.

Μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ προχωροῦμε μπροστά. Καλή καί εὐλογημένη χρονιά!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

“ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ, ΔΟΞΑΣΑΤΕ”

*τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου (Καψάνη)
Καθηγουμένου τῆς Ἱεραῶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους*

Ανατέλλει μετ’ ὀλίγον ἡ παγκαρμόσυνος ἑορτή τῶν Χριστουγέννων, ἡ κατά τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν.

Ὅντως Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν, ἀφοῦ ὄλα τὰ σωτηριώδη γεγονότα καί ὄλες οἱ ἄλλες ἑορτές ποροῦποθέτουν τήν κατά σάρκα γέννησιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἀναφωνοῦμεν καί ἐμεῖς μέ τὸν μακάριον Παῦλον, τὸν κατ’ ἐξοχὴν φωτιστὴν τῶν Ἑλλήνων καί τῆς Οἰκουμένης: «Μέγα ἐστὶ τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ» (Α΄ Τιμ. γ΄ 16).

Ὁμολογοῦμεν μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ὄλων τῶν αἰώνων, τῆς ἐπί γῆς ἀλλά καί τῆς ἐν

οὐρανοῖς τῶν πρωτοτόκων: «Πιστεύω ... καί εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ,... τὸν δι’ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καί διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καί σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου καί ἐνανθρωπήσαντα».

Ἡ χαρά μας εἶναι πεπληρωμένη, διότι ἐπιτέλους ἔλαβε χώραν, κατά τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, «τό πάντων καινῶν καινότετον, τό μόνον καινόν ὑπὸ τὸν ἥλιον» (Ἐκθεσις ἀκριβοῦς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, 45, 44). Ὁ ἄκτιστος Θεός ἔλαβε τήν κτιστὴ ἀνθρωπίνην Σάρκα. Καί αὐτό τό ἔκαμε ἀπὸ ἀγάπη, ἐλεύθερα, χωρὶς κάτι νά τὸν ἀναγκάζη ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του γιά τό πλάσμα Του, “δι’ ἡμᾶς καί διὰ τὴν ἡμετέραν σωτη-

ριαν". Σωτηρία, πού σημαίνει άνύψωσί μας στους κόλπους τούς Πατρικούς τῆς Ἁγίας Τριάδος καί θεώσί μας.

Σκιρτᾶμε ἀπό χαρά ἀκούοντας νά ἀντηχῆ διά τῶν αἰώνων ἡ Καινοδιαθηκική διδασκαλία, ὅπως τήν συνοψίζει ὁ μέγας Πατήρ, ἅγιος Ἰθανάσιος ἸΑλεξανδρείας: «Αὐτός γάρ ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν» (Περί Ἰνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου, 54, 13).

Τά λόγια μας εἶναι πολύ πτωχά γιά νά ἐκφράσουν τήν εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο.

Τί θά εἴμεθα χωρίς τόν σαρκωθέντα Λόγο; Λαός πορευόμενος ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου. ἸΑλύτρωτοι Προμηθεῖς δεσμῶται. ἸΑπεπισμένοι μελλοθάνατοι, χωρίς ἐλπίδα Αἰωνίου Ζωῆς. Αἰώνια διψασμένοι γιά θεοκοινωνία. Αἰχμάλωτοι τοῦ διαδόλου. Δοῦλοι τῶν παθῶν. Λάτρεις τῶν λογιῆς-λογιῆς εἰδώλων. Κυνηγοί τῆς ψευδοῦς θεώσεως.

ἸΑς ψάλλουμε μετὰ τῶν ἸΑγγέλων: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 14).

Διά τοῦ Σαρκωθέντος Κυρίου ἦλθε σέ μᾶς ἡ εἰρήνη τῶν ψυχῶν μας καί ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ Πατρός.

ἸΑς εἶναι ἀέναιος ἡ εὐχαριστία καί ἡ δοξολογία μας πρὸς τόν εὐεργέτη μας Κύριο. ἸΙδιαίτερος ἐφέτος πού ἐορτάζουμε τά 2000 ἔτη ἀπό τῆς Γεννήσεώς Του.

Στό δῶρο τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του ἄς ἀντιπροσφέρουμε τό δῶρο τῆς μετανοίας μας, τῆς δοξολογίας μας, τῆς ἀγάπης μας. ἸΩς πρόσωπα καί ὡς ἸΕκκλησία Του. ἸΑλλά καί ὡς ἸΕθνος καί ὡς Κράτος.

ἸΑς μή φανοῦμε ἀχάριστοι στόν Εὐεργέτη μας.

Τά ἐφετινά Χριστούγεννα δίδουν τήν εὐκαιρία καί στους Κυβερνήτας μας νά ἀναθεωρήσουν τήν στάσι τους ἔναντι τῆς ἸΕκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ λαοῦ Του.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ μεγάλη ἐορτή σκιάζεται στήν ἸΕλλάδα, τήν χώρα πού ὁ Χριστός ἰδιαίτερα εὐλόγησε καί εὐεργέτησε, ἀπό τήν ἀντιεκκλησιαστική πολιτική μερίδος πολιτικῶν, διανοουμένων καί δημοσιογράφων.

ἸΟ Χριστός σέβεται τήν ἐλευθερία πού ὁ ἴδιος μᾶς ἐδώρισε καί θά ἐφευγε ἀπό τήν Πατρίδα μας, ἄν ἡμεῖς δέν τόν θέλαμε, ὅπως ἔφυ-

γε ἀπό τήν χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. ἸΕτσι, θά ἐστερούμεθα τήν Χάρι καί τήν εὐλογία Του μέ ὀδυνηρές συνέπειες γιά ὅλους μας.

Δοξάζουμε ὁμως τόν Θεό, γιατί ἡ μεγάλη πλειοψηφία τοῦ ἑλληνορθόδοξου λαοῦ μας πιστεύει στόν Χριστό, ἀγαπᾷ τόν Χριστό, θέλει τόν Χριστό, μετανοεῖ γιά τίς ἀμαρτίες του. Δοξάζουμε τόν Θεό, γιατί τά νιάτα μας στήν μεγάλη πλειοψηφία τους μένουν προσηλωμένα στήν ἸΕκκλησία μας καί στίς χριστιανικές ἀξίες τῆς ζωῆς, ὅπως ἀπέδειξε πρόσφατη δημοσκόπησις.

ἸΕτσι ὁ Χριστός δέν θά φύγη ἀπό τήν Πατρίδα μας. Θά μείνη μαζί μας.

ἸΕκατομμύρια ἸΕλλήνων θά τρέξουν καί πάλι στά ἐξομολογητήρια, θά νηστεύσουν, θά κοινωνήσουν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, θά κατακλύσουν τούς Ἰερούς Ναούς γιά νά δοξολογήσουν τόν νηπιάσαντα Θεόν.

ἸΟμως ὅλοι αὐτοί, βαθεῖα μέσα στήν ψυχή τους θά ἔχουν τό παράπονο ὅτι δέν εἰσακούονται καί περιφρονοῦνται ἀπό τήν Κυβέρνησι τῆς χώρας.

ἸΕνώνουμε καί ἡμεῖς τήν ταπεινή μας φωνή ἀπό τό ἸΟρος τό ἸΑγιον, τό Περιβόλι τῆς Παναγίας μας, καί ἀπευθύνουμε ἑκκλησι, ἰδιαίτερα πρὸς τόν κ. Πρωθυπουργό, νά ἀναθεωρήσῃ τήν ἔναντι τῆς ἸΕκκλησίας στάσι του πού φαίνεται νά ἀπορρέῃ ἀπό ὅσα ὑποτιμητικά ἔγραφε γιά τήν ἸΕλληνική Χριστιανική Παράδοσι τοῦ Γένους τό 1992. Καί αὐτό ἄς εἶναι τό χριστουγεννιάτικο δῶρό του πρὸς τόν Χριστό καί πρὸς τόν πιστό καί εὐσεβῆ λαό μας. Εἶναι ἴδιον τῶν μεγάλων καί δημοκρατικῶν ἀνδρῶν νά ἀφουγκράζονται τήν θέλησι τῆς μεγάλης πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ καί νά ἀναθεωροῦν τήν στάσι τους, ὅταν δέν ἀνταποκρίνεται σ' αὐτήν.

ἸΕλπίζουμε ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργός καί οἱ συνεργάτες του, ὅπως οἱ κ.κ. Σταθόπουλος καί Δαφέρμος, δέν πρεσβεύουν τήν νεοταξική θεωρία, ὅτι οἱ «εἰδήμονες» δικαιοῦνται νά κατευθύνουν τό «ζαλισμένο κοπάδι».

Πάντως ὁ εὐσεβῆς λαός μας ἀπέδειξε, πρωτοστατούντων τοῦ Μακαριωτάτου ἸΑρχιεπισκόπου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἰεραρχῶν, ὅτι δέν δέχεται νά θεωρηθῆ ζαλισμένο κοπάδι, ἀλλά ὅτι ἴσταται σταθερά στήν ἐλευθερία μέ τήν ὀποία «Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέ-

ρωσε» (Γαλ. ε΄. 1).

Ἐπικαλούμενοι τίς εὐχές καί προσευχές ὄλων τῶν ἁγίων πατέρων καί ἀδελφῶν μας, ταπεινῶς εὐχόμεθα καί ἐμεῖς πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας τὰ ἐφετινά Χριστού-

γεννα, τὰ δισχιλιοστά μετὰ τὴν ἔνσαρκον τοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίαν, εὐλογημένα, εἰρηνικά, ἅγια, καί γιὰ τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν εὐχόμεθα ἄνεσιν ἀπὸ τῶν στενοχωριῶν καί δοκιμασιῶν Αὐτῆς.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἀθήνησι τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 2000

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐβολιδосκοπήθη ἀπὸ ἐκπρόσωπο τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐάν θά εἶχε ἀντίρρηση γιὰ μία ἐνδεχόμενη ἐπίσκεψη τῆς Α.Α. τοῦ Πάπα Ρώμης Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β΄ τὴν προσεχῆ Ἀνοιξη στὴν Ἀθήνα καθ' ὁδὸν ἀπὸ Δαμασκοῦ πρὸς Μάλταν προκειμένου νὰ προσκυνήσει τὸ Βῆμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ἀκρόπολη.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴ σημερινή της Συνεδρία λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν α) τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τίς Διορθόδοξες καί Διαχριστιανικὲς Σχέσεις καί β) ἄλλα στοιχεῖα πού περιήλθαν εἰς γνῶσιν της ἀπεφάσισε:

1. Εἶναι δικαίωμα οἰουδήποτε προσώπου ἄρα καί τοῦ Πάπα νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν χώρα μας καί μάλιστα γιὰ νὰ προσκυνήσει στὸν τόπο ὅπου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξε στοὺς

Ἀθηναίους στὴν Πνύκα.

2. Ἡ Ἱερά Σύνοδος κρίνει ὅτι κατ' ἀρχὴν δέν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ συμφωνήσει ἢ ὄχι μετὰ τὴν προσκυνηματικὴ αὐτὴ ἐπίσκεψη καί οὐτε καί ἀντίρρηση.

3. Θεωρεῖ ὅμως ἀναγκαῖο νὰ ὑπογραμμίσει ὅτι κατὰ τὴν λήψη τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους, πρέπει νὰ συνεκτιμηθοῦν (καί ἀσφαλῶς θά συνεκτιμηθοῦν) ὅλα τὰ στοιχεῖα πού συνθέτουν τὸν κανονικὸ, ἱστορικὸ, κοινωνικὸ καί θρησκευτικὸ περίγυρο τῆς χώρας μας καί εἶναι φυσικὸ νὰ ἐπηρεάζουν τὴν πραγματοποίησιν ἢ μὴ τῆς προσκυνηματικῆς αὐτῆς ἐπισκέψεως.

Πρὸς τὴν κατεύθυνση ἐξ ἄλλου αὐτὴ ἐκινήθη πρόσφατα καί ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Σχόλιο τῆς «Παρακαταθήκης»: Τὸ Ἀνακοινωθέν αὐτὸ μᾶλλον κλείνει -πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον- τὴν πόρτα γιὰ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα. Εἴμεθα σίγουροι ὅτι ὁ Πάπας δέν θά παραιτηθεῖ τῆς ἐπιδιώξεώς του στό μέλλον. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἐπαγρύπνηση.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἐπειδὴ πολλοί ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς μποροῦν νὰ βοηθήσουν καί οικονομικά τὴν προσπάθειά μας, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν ἀνοίξαμε τοὺς ἐξῆς δύο τραπεζικοὺς λογαριασμούς, ὅπου καί μποροῦν νὰ καταθέσουν ὅ,τι προαιρετικὰ ἢ ἀγάπη τους: Ἐθνικὴ Τράπεζα: **421/61.43.74-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν, μποροῦν μέσθ ΕΛ.ΤΑ. νὰ μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μετὰ τὴν ἐνθετὴ ταχυπληρωμὴ, ἢ ὁποῖα ἔχει πολὺ χαμηλότερο ταχυδρομικὸ τέλος ἀπ' ὅτι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμὴ.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι τὸ περιοδικὸ ἀποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, ὅμως, μετὰ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς οἱ ὅποιες προαιρετικὲς εἰσφορὲς, μὴ καί τὸ περιοδικὸ δέν ἔχει ἄλλους πόρους.

Η ΕΝ ΚΡΥΠΤῶ ΜΕΘΟΔΕΥΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ (ΝΕΟ)ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑΣ

*Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παπαδάκη, Ἐντεταλμένου Ἱεραῶς Μητροπόλεως
Ν. Ἰονίας καί Φιλαδελφείας ἐπί θεμάτων αἵρέσεων*

Μέ βάσι τά Συμπεράσματα καί τίς Διαπιστώσεις τῆς προηγουμένης, ΙΑ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεώς μας, διά θέματα Αἵρέσεων καί Παραθρησκείας καί, εἰδικῶς, τά ἀφορῶντα στήν Γ', τῶν ὑπό ἐξέτασιν σχετικῶν Ὁμάδων, ὑπό τόν Γενικό τίτλο «Ἡ νεοφανῆς παρουσία τῶν νεοειδωλολατρικῶν ὁμάδων», ἐπιχειρῶ νά παρουσιάσω, στήν ὑπομένουσα ἀγάπη Σας, τούς τρόπους δράσεως τῶν προαναφερθέντων διαφόρων νεοειδωλολατρικῶν σχημάτων, πού συνιστοῦν μιά συνειδητή, ἐκ μέρους τῶν σχετικῶς δρώντων, καί ὁλονέν καλλίτερα ὀργανωμένη προσπάθεια «ἀναστάσεως» καί ἀνασυστάσεως τῆς εἰδωλολατρίας.

Τήν παρουσιάζω ὡς ἐν κρυπτῶ δρῶσα καί ἐξ αἰτίας τῆς μή πάντοτε φανεράς καί συχνά εἰδικῶς μή διατυμπανιζομένης ἐξελίξεώς της ἢ καί ἐπιμελῶς ἀποκρυπτομένης, ἀλλά καί διότι δέν ἔχει τύχει τῆς προσοχῆς καί ἐπί μέρους γνώσεως ἀπό τήν Ἐκκλησία μας.

Ἡ χρῆσι τοῦ ὄρου νεοειδωλολατρία προετιμήθη, παρά τήν φαινομενική του ἀσυμβατότητα πρός τήν ἔκφρασι: προσπάθεια «ἀναστάσεως», διότι αὐτή ἀποδίδει, κατά τήν κρίσι μας, πολύ καλλίτερα, τό περιεχόμενο τοῦ ἐγχειρήματος. Δέν πρόκειται δηλαδή γιά μιά προσπάθεια ἀναβιώσεως τῆς εἰδωλολατρίας, ὅπως ἦτο ὡς τώρα, ἀπό τό ἀπώτατο παρελθόν γνωστή, ἀλλά μιᾶς ἀποδόσεώς της, πού ἔχει ἀναχωνεύσει καί καπηλεύεται χριστιανικές διδασκαλίες, πού ἔχει «διορθώσει» τά ἡμαρτημένα τῆς παλαιᾶς, ἔχει περιλάβει στό ὄπλο-στάσιό της φραστικές καταδίκες τῶν ὄσων ὀχλοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο καί διατείνεται ὅτι εἰσφέρει λύσεις γιά ὅ,τι ταλανίζει εἰδικῶς τόν Νεοέλληνα.

Προσπάθεια λοιπόν «ἀναστάσεως», μιᾶς νέας μορφῆς εἰδωλολατρίας, μιᾶς κατά κυριολεξία νεοειδωλολατρίας, πού ἀγωνίζεται, κατά τήν ἐπίμονο δήλωσι τῶν θεραπόντων της: «Για Τήν Υπεράσπιση Της Αρχαίας Ψυχῆς, Της Προχριστιανικῆς Ψυχῆς», καταγεγραμ-

μένης μάλιστα μονοτονικῶς στά ἔντυπά της.

Οἱ κύριοι τρόποι τῆς ἐν κρυπτῶ, κατά τά προλεχθέντα, δράσεως τῆς νεοειδωλολατρίας συνίστανται:

Στήν ἀθόρυβο διάδοσι τῶν δοξασιῶν της. Σέ πλείστους ἐπαγγελματικούς χώρους, δεκάδες νεοειδωλολάτρες, «προσφέρουν» τήν περί τό θρησκευεῖν ἀποψί τους, καθιστάμενοι ἀναλυτικοί καί ἐπίμονοι, ὅταν ὁ ἀκουσίως ἀκροώμενος δώση προσοχή ἢ ἀρχικῶς, ἀνυποψίαστος ὢν, δέν ἀντιδράσῃ. Ἔχω καταγράψει εὐάριθμες μαρτυρίες ἀσθενῶν ἐπισκεπτομένων ἰατρεία ἢ κλινικές καί θεραπευτήρια, πελατῶν δικηγορικῶν γραφείων ἢ συμβολαιογραφείων, τεχνικῶν γραφείων ἢ ἀθλουμένων σέ γυμναστήρια καί γήπεδα, ποικίλων κατηγοριῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπισκέπτονται ἐπαγγελματικούς χώρους, βιβλιοπωλεῖα, κομμωτήρια, ραφεῖα, διάφορα καταστήματα, καί δέχονται, ἀρχικῶς διερευνητική καί κατόπιν ἀναλυτική μύησι στά τῆς «ἐθνικῆς» μας θρησκείας καί προγονικῆς πίστεως, τοῦ Μητροπατρῶου ἔθους, ὅπως παρουσιάζεται.

Ἐπίσης, οἱ τά τοιαῦτα ἐπιχειροῦντες, ἐκμεταλλεύονται ἀσυστόλως τήν ἄγνοια τῶν ἀκροατῶν τους, τήν ἔλλιπῆ τους κατάρτισι περί τά θέματα πίστεως, τήν σύγχυσι, πού τούς δημιουργεῖται ἀπό τόν μεθοδευμένο τρόπο καί ἀρχικῶς συγκεκαλυμμένο τῆς σχετικῆς μύησεως.

Εἰσηγοῦνται τό θέμα καί σέ ὀλιγογραμμάτους, ἀκόμη καί ἀγραμμάτους συμπολίτες μας, εἰς ἐπήκοον ὄσων ἄλλων, παρουσία καί κατηρητισμένων Χριστιανῶν, ἀκόμη καί Κληρικῶν, παρουσιάζοντας συνήθως τήν ἀνωτερότητα τῶν Ἑλλήνων, ὡς φυλῆς καί εὐφυΐας, ὥστε νά τύχουν τῆς ἀρχικῆς ἀποδοχῆς καί νά ἀποσπάσουν τήν πρώτη συγκατάθεσι τοῦ προσδωλομένου.

Παρουσιάζουν τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὡς καταγωγῆς Ἑλληνικῆς ὄντα, γιά νά ἐκτυλίξουν ἐν συνεχείᾳ τήν σκέψι τους καταφε-

ρόμενοι κατά τῶν Ἑβραίων καί τῶν δῆθεν ἐκμεταλλευομένων τόν Σωτήρα ὡς Ἰουδαῖον καί ἀποκλειόντων Αὐτόν εἰς τήν ἐξ Ἰσραήλ προέλευσίν Του. Κατόπιν δέ ἐκτρέπονται, ἀφοῦ προηγηθῆ κατάλληλος προετοιμασία, καί σέ ἀποκαθήλωσι τοῦ ταπεινοῦ Ναζωραίου, ἄλλη τῆς γνωστῆς στούς εὐσεβεῖς Πιστούς Του, ἀπό τήν ἐκτίμησι τῶν ἀτυχῶν ἀκροατῶν τους.

Καί μόνον ἡ ἀπλή περί τό Δωδεκάθεο καί τήν ἀρχαία θρησκεία ἀναφορά, τοῦς εἶναι ἀρχικῶς ἱκανοποιητική, μέχρις ὅτου ἐξευρεθῆ τρόπος καί οἰκονομηθῆ χρόνος ἀναλυτικωτέρων παρουσιάσεων.

Ἐτυχα σέ παρόμοιες ἀναφορές ἐνσυνειδήτων νεοειδωλολατρῶν, ἐνώπιον πάντη ἀγραμμάτων καί γερόντων συνανθρώπων μας, ἀκόμα καί σέ οἴκους εὐγηρίας καί ἄσυλα ἀτόμων, πού ὅταν ἠλέγχθησαν σχετικῶς, προσεποικήθησαν ἄγνοια καί ... παρεξήγησι.

Μέθοδος ἀναλόγου δράσεως, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, εἶναι ἡ ὑποκριτική αὐτοσυστάσι τέτοιων ἀτόμων ὡς Χριστιανῶν καί μάλιστα καλῶν, μέ τήν προσθήκη καί τῆς ζώσης ἑλληνικότητός των, τῆς παρουσιαζομένης ὡς ἑλληνοψυχίας. «Εἶμαι καλός Χριστιανός», δήλωσε ἐνώπιόν μου, νεοπαγανιστής, «ἀλλά καί ἑλληνόψυχος», δηλαδή ἐμεῖς εἴμεθα «ἑδραιόψυχοι»!

Πλεῖστες εἶναι οἱ περιπτώσεις νεοειδωλολατρῶν, οἱ ὅποιοι προσεγγίζουν χώρους νέων μέ τήν προσφορά διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν. Σέ ἐνοριακό χῶρο, στήν εὐρεῖα περιοχή τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, ἐδίδασκε ἀρχαῖα Ἑλληνικά νεοειδωλολάτρης, ἀναπτύσσων, κεκαλυμμένα ἀρχικῶς, στούς ἀνυποψίαστους μαθητές τίς θεωρίες του καί ἕως ὅτου γίνῃ ἀντιληπτός ἀπό τόν ὑπεύθυνο Ἱερέα, ὁ ὅποιος καί τόν ἐθαύμαζε γιά τήν καθαρότητα τῆς ἑλληνοπρεπείας του καί τήν ἐθνική του συνείδησι.

Τρόπος μυστικῆς δράσεως τῶν ἀναλόγων ἀτόμων εἶναι ἡ διαρκῆς ἴδρουσι νέων συλλόγων καί σωματείων καί ἡ ὑπ' αὐτῶν ἔκδοσι περιοδικῶν ἀρχαιολατρίας, ἀλληλοὑποστηριζομένων καί ἀλληλοενισχυομένων.

Ἐπίσης ὁ ἀρχικῶς φαινόμενος κατακερματισμός νεοπαγανιστικῶν ὁμάδων, συνήθως, καί ἐκ προοράματος, ὁδηγεῖ στήν σύμπηξι

νέων σχημάτων, γιά τήν ἐνδεικτική παρουσίασι πλήθους ἐνεργοποιουμένων ἀτόμων. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω τίς ὁμάδες Ἰωάν. Χαρολαμποπούλου, Περιοδικό «Ἀπολλώνειο Φῶς», Διμηνιαία Ἐκδοση Ἑλληνοκεντρικοῦ Προβληματισμοῦ, μέ ἔδρα τήν Πετρούπολι Ἀττικῆς, Ἀνέστη Κεραμυδᾶ, Περιοδικό «Ἱερά Ἑλλάς», μέ ἔδρα τήν Θεσσαλονίκη, Δευκαλίωνος Βατιμπέλλα, Ἰδρυτοῦ τῆς Μεγάλης Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων, Σταύρου Γ. Καρκαλέτση, Ἰωάν. Γιαννοπούλου, Ἑλένης Κ. Φάσσου, Περιοδικό «Ἀερόπος», μέ ἔδρα τήν Ἀθήνα, Παναγιώτου Μαρίνη, Περιοδικόν «Ἑλληνικόν Πάνθεον», τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Ἀρχαιοφίλων», μέ ἔδρα τήν Ἀθήνα, τήν ὁμάδα «Ἑλληνικῆς Δελφικῆς Ἐνωσης», Κοινωφελοῦς, μή κερδοσκοπικοῦ πολιτιστικοῦ Σωματείου, «Ἀνεξήγητον», Ἐκδόσεις Ἰάμβλιχος, μέ ἔδρα τήν Ἀθήνα, Παναγιώτη Ἀναγνώστου, Δημητρίου Ἰωαννίδη, Δημητρίου. Π. Δημοπούλου, Βλάσση Ρασιᾶ, Περιοδικό «Ἀνοιχτή Πόλη», μέ ἔδρα τήν Ἀθήνα, καθῶς καί τήν περίπτωσι τοῦ «Διπετοῦς», Περιοδικοῦ, Σωματείου καί Ἐκδοτικοῦ Οἴκου, πού ἄλλαξε ἐπανειλημμένα διεύθυνσι καί ἐκδοτική ὁμάδα καί ἀνασχηματίσθηκε ἀπό Ἀστική μή κερδοσκοπική Ἐταιρεία Οἰκολογικῶν/ Φιλοσοφικῶν Μελετῶν «Πανδερχῆς Ἥλιος», σέ Ἀστική Μή Κερδοσκοπική Ἐταιρεία Ἀρχαιοελληνικῶν Μελετῶν, ὑπό τοῦς Δημήτριο Παστελάκο καί μετά ἀπό τήν ἀποχώρησί του, Δημήτριο Τέντα καί Γιώργο Οἰκονόμου καί κατόπιν Βλάσση Ρασιᾶ, ἀργότερα Ἀντώνη Καλκούνια καί ἤδη Κώστα Κεχαγιᾶ, κατόπιν ἀποχωρήσεως τῶν προηγουμένων. Ἐπίσης ἀναφέρω τίς Ἐκδόσεις, Βιβλιοπωλεῖο καί Ὀμάδα «Ἀττικά Γράμματα» - τοῦ γνωστοῦ καί μή ἐξαιρετέου Μάριου Βερέττα, μέ ἔδρα τά Ἐξάρχεια Ἀθηνῶν, τέλος δέ τό «Ὑπατο Συμβούλιο Ἑλλήνων Ἐθνικῶν - Ὑ.Σ.Ε.Ε.» μέ ἔδρα τήν Ἀθήνα καί Παράρτημα στήν Αὐστραλία, στούς ἐκεῖ Ἑλληνες «Ἐθνικούς» - ὁμογενεῖς.

Στίς μεθόδους κρυφῆς δράσεως τῶν νεοειδωλολατρῶν κατατάσσω τήν ἐνεργοποίησι τῆς ἐπισήμως διακηρυχθείσης ὡς ὑπαρχούσης, ἀπό τοῦ ἔτους 1998, μέ ἐπανειλημμένες ἀπόπειρες ἐπισήμου ἀναγνώρισεως, «Ἑλλη-

νικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου». Ἡ ἐπιτροπή διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου ἐξετύπωσε καὶ ἐκυκλοφόρησε κατῆχησι ὑπὸ τὸν τίτλον «Βασικαὶ Ἀρχαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας» καὶ ἔκτοτε προωθεῖ τὴν, ὅπως τὴν ὀνομάζει, Ἑλληνικὴ θρησκεία στὴν σημερινή κοινωνία, ὀργανώνοντας καί, ἐπὶ πληρωμῇ, Ἀνεξάρτητα Σεμινάρια «Θεολογικῆς Ἑρμηνείας τῆς Μυθολογίας» καὶ «Ἀληθοῦς Προϊστορίας». Τιμὴ παρακολουθήσεως ἐκάστου μαθήματος, τὸ ἔτος 1999, 2.500 Δραχμαί. Διὰ τοὺς καταβάλλοντας ποσὸν 10.000 Δραχμῶν δι' ἐγγραφὴν καὶ 10.000 κατὰ μῆνα, προσφέρονται, ἄνευ περαιτέρω ἐπιδαρύνσεως, τὰ προαναφερθέντα Ἀνεξάρτητα Σεμινάρια καθὼς καὶ ἐκάστην Παρασκευὴν: «Μελέτη ἀνά ἐνότητα θεμάτων ἀφορώντων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν θρησκείαν, Κλασικὴν γραμματείαν καὶ Φιλοσοφίαν, Ἀνθρωπολογίαν, Προϊστορίαν καὶ Πολιτειολογίαν», ἀλλὰ καὶ ἐκάστην Πέμπτην «Εἰδικὸν πρόγραμμα ἀναλύσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, διδασκαλία τῆς καθαρευούσης, πορεία πρὸς τὴν κλασικὴν γλῶσσαν». Ἡ αὐτὴ ὁμάδα ὀργανώνει ἀναδιώσεις ἀρχαίων τελετουργιῶν καὶ μυστηρίων, μὲ ἐκδρομὰς σὲ τόπους ἀρχαίας λατρείας.

Στίς μεθόδους τῶν νεοπαγανιστῶν, κρυφῆς καὶ συγκεκαλυμμένης δράσεως, πρέπει νὰ καταταγῇ ἡ καλλιέργεια πνεύματος συγχύσεως μεταξὺ Δωδεκαθέου καὶ Ὁρθοδοξίας, ὅπου ἡ ἔννοια τῆς Ὁρθοδόξου εἰς Χριστὸν Πίστεως παρουσιάζεται ἰσχυρὰ καὶ ἑλκυστικῆ. Μὲ δηλώσεις, σεμινάρια καὶ δημοσιεύματα ἀφήνεται νὰ νοηθῇ σημεῖον ἐπαφῆς τοῦ ἀρχαίου Δωδεκαθέου μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας. Τὸ πνεῦμα τῆς ὑφερούσης αὐτῆς διδασκαλίας θὰ μποροῦσε νὰ συνοψισθῇ στὸν πρόλογο σχετικοῦ ἄρθρου ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ποῦ συναντοῦνται ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Δωδεκάθεο - Ὁ ἀέναντος κύκλος τῆς Τριαδικότητος» τοῦ Γεωργίου Τσιαγκρινοῦ, πού δημοσιεύει τὸ συγκρητιστικὸ καὶ πανθειστικὸ Περιοδικὸ «Ἄβατον», τῶν ἐκδόσεων «Ἀρχέτυπο». «Ἡ σύγχρονη ἑλληνικὴ κοινωνία ψάχνει νὰ βρῇ τὴν ταυτότητά της. Τὴν ἀναζητήσῃ τῆς αὐτῆς χρωματίζουσα, τὸ καθένα μὲ τὸν τρόπο του, τὸ Δωδεκάθεο καὶ ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς καὶ τὸ χρι-

στιανικὸ πνεῦμα, ἡ παρακαταθήκη τοῦ παρελθόντος - τὴν ὁποία ἡ Ἑλληνικὴ διάνοσι ἀκόμη δὲν ἔχει ἐπεξεργασθῆ στό μεγαλύτερό της μέρος - καὶ ἡ ἀσάφεια τοῦ παρόντος. Ἕνας εὐρύς τόπος ἀνοίγεται ἐμπρὸς μας, γεμᾶτος συγκρούσεις καὶ ἀντεπιχειρήματα, ἀλλὰ καὶ ἀπρόσμενες ἀποκαλύψεις ἀνυποψίαστων ὁμοιοτήτων...».

Τὸ δαπανηρὸ τῆς προβολῆς τῶν νεοειδωλολατρικῶν ἀπόψεων ἀπὸ τὰ Μέσα Γενικῆς Ἑνημερώσεως ἔχει καλυφθῆ ἀρκετὰ ἐπιτυχημένα μὲ τὴν ἐκπροσώπησίν τους ἀπὸ πρόσωπα συχνὰ πανεπιστημιακῆς παιδείας καὶ καθηγητὰς ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων, γνωστούς πλέον καὶ εὐχερῶς ἐντοπιζομένους, οἱ ὅποιοι εὐκαιρῶς - ἀκαιρῶς καλοῦνται νὰ ἀναπτύξουν συναφεῖς ἀπόψεις. Ἄλλοτε ἀπροκαλύπτως παρουσιαζόμενοι ὡς νεοπαγανισταὶ καὶ Δωδεκαθεῖσταὶ καὶ συχνότερα χαμαιλεοντίζοντες, ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκτοξεύοντες κάθε εἶδους χολή κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, δημιουργοῦντες στοὺς ἀσθενεστεροὺς ἐκ τῶν Πιστῶν φοβερὰ σύγχυσι καὶ ἀμφιβολίες.

Στοὺς τρόπους τῆς μεθοδευμένης κατασυκοφαντήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπὸ τοὺς νεοειδωλολάτρεις, πρέπει νὰ κατατάξουμε τὴν εὐκαιρικὴ οἰκείωσι ἀπὸ αὐτοῦς, ἐκείνων τῶν χριστιανικῶν διδασκαλιῶν πού μποροῦν νὰ παραποιηθῶν τεχνηέντως καὶ νὰ προσπορίσουν ὀφέλη στοὺς χρήστας των. Π.χ. ἡ θέσι τῆς γυναικὸς στὴν σύγχρονη κοινωνία, ἐξασφαλισμένη στὴν ἰσότητά της μὲ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸ Χριστιανικὸ Εὐαγγέλιο, γίνεται ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ τοὺς «Ἐθνικούς», οἱ ὅποιοι ὑπερακοντίζουσι μάλιστα τὴν θέσι τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιαζόμενοι ὡς χορηγοῦντες τὴν ἱερωσύνη στὰ τῆς λατρείας των, ἔναντι τοῦ ἀρνούμενου Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων μονοθειστικῶν θρησκειῶν Ἰουδαϊσμοῦ καὶ Μωαμεθανισμοῦ. Μὲ τὴν θέσι τῆς γυναικὸς ὡς Ἱερείας, ἀπὸ χρόνων ἀρχαιοτάτων, ἡ νεοειδωλολατρία καλύπτει τὴν πραγματικότητα τῶν ἀπαγορεύσεων, τοῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀπαξίας, πού ἀντιμετώπιζε ἡ γυναίκα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἀνάγει μάλιστα τὴν θέσι τῆς γυναικὸς στὴν περιοπὴ τῆς τοῦ ἀνδρὸς στό πρῶτο ἐπί-

πεδο πολιτισμοῦ, πρὸ τοῦ ... κατακλυσμοῦ καὶ στὴν ἐξαχρείωσι πού ἀκολούθησε ἔκτοτε.

Ἡ νεοειδωλολατρία παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὡς διδασκαλία θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος, χαρᾶς, χαλαρᾶς ἠθικῆς, ἀλλὰ καθαρότητος γνωστικιστικῆς, ὥστε ὑπερισχύει τοῦ σκοταδιστικοῦ, ὅπως διαζωγραφεῖται, χριστιανικοῦ δόγματος, τοῦ παραδείσου καὶ τῆς κολάσεως, τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτοδασανισμοῦ, τοῦ κατ' αὐτοὺς ἀπαρδέκτου δυῖσμοῦ Καλοῦ - Κακοῦ, Κτιστοῦ καὶ Ἄκτιστου κόσμου. Παρουσιάζουν τὸν Θεὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ τιμωρὸ καὶ μοχθηρὸ, παραποιοῦν τὴν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν εἰσηγοῦνται ὡς ὄντοτητα, πού τελειοποιουμένη ἀνελίσσεται καὶ ἀναγορεύεται σὲ θεϊκὸ ἄνθρωπο, πού γνωρίζει τὴν Ἄποθέωσι στὰ Ἰλίσινα Πεδία ἀνιστάμενος στοὺς ἀνωτέρους Κόσμους. Ἡ καλλιεργούμενη αὐτὴ παραποίησι τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας συναντᾷ ὅτα πρόθυμα στοὺς διαφόρους ἡμιμαθεῖς καὶ ἀπαιδευτοὺς συνανθρώπους μας, πού «ἀπειλοῦνται» ἀπὸ τίς διδασκαλίες περὶ χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ Μελλούσης Κρίσεως.

Ἡ δυνατὸτης διαφοροποιημένης κοσμοθεωρίας ἀπὸ ὁμάδος εἰς ὁμάδα, ὥστε ἄλλες νά παρουσιάζωνται καλύπτουσες ρατσιστές, ἔθνοκαθάρτες, φιλοδικτατορικούς καὶ ἐθνικιστές καὶ ἄλλες, ἀποκρυφιστές, ἰδεολόγους, δημοκρατικούς, «ἐλληνόψυχους», φιλελευθέρους, καὶ ἀντιφασίστες δίδει τὴν εὐκαιρία καλύψεως εὐρέος φάσματος ὀπαδῶν. Ἐπίσης σπανίως συμβαίνει νά ξεκαθαρίζεται ἡ ταυτότης τῶν ὁμάδων αὐτῶν, ὥστε νά ἀπαρτίζωνται ἀπὸ συγκεκριμένης ἀπόψεως ἄτομα. Ἐκτός ὀλίγων οἱ πλεῖστες ἀποκρύπτουν τὸν ἀκριβῆ τους χαρακτήρα.

Οἱ πλεῖστες πάντως ὑποστηρίζουν ἐκδόσεις ψευδοεπιστημονικῶν βιβλίων, παγανιστικοῦ περιεχομένου πάντοτε, καὶ ἕτερες δημιουργοῦν σύγχυσι, ὡς πρὸς τὴν ἀπολυτότητα τῆς περὶ Θεοῦ διδασκαλίας, καὶ περὶ τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀσκοῦσες ἐντονωτάτη καὶ ἄδικη κριτικὴ ἐναντίον του, φορτώνοντάς τον μὲ ὅ,τι τὸ κακὸ συμβαίνει στὴν σύγχρονη κοινωνία.

Γιὰ τὴν ἐν κρυπτῷ μεθόδευσι τῆς «ἀναστάσεως» τῆς νεοειδωλολατρίας προβαίνουν σὲ

προτάσεις λύσεων γιὰ ὅλα τὰ προβλήματα πού ταλανίζουν τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, οἰκολογικά, καταστροφῶν, σεισμῶν, πυρκαϊῶν, πλημμυρῶν καὶ λοιπῶν θεομηγιῶν. Ἐνσπείρουν κατηγορίες κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς εὐνοοῦσης τὴν καθεστηκυῖα τάξι καὶ οὔσης συνενόχου, ἢ καὶ πρωταρχικῶς ἐνόχου, γιὰ ὅ,τι συμβαίνει ὀχληρὸ στίς ἡμέρες μας.

Παρουσιάζουν τὴν νεοειδωλολατρία ὡς καθαρὰ οἰκολογία, οἰκονομία, τάξι τῶν ὄντων, πού ἔχουν ψυχὴ καὶ ἀξία ἴση μὲ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ διδασκαλίαι τῶν αὐτῶν ἐνσπείρονται δολίως σὲ ὀμιλίες καὶ ἰσχυρισμούς, πού δὲν ἀποκαλύπτουν τὴν θρησκευτικὴ ταυτότητα τοῦ ὀμιλοῦντος.

Ἡ νεοπαγανιστικὴ δολία δρᾶσις ἐκμεταλλεύεται τεχνηέντως τὸ ὑπάρχον κλίμα ξενοφοβίας, ἀνεργίας καὶ ἀνασφαλείας τῆς κοινωνίας μας, παρουσιάζουσα τὴν καθαρότητα καὶ ἀκμαιότητα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς προβληματικῆς καὶ πρακτικῆς.

Ἡ νεοειδωλολατρία ὑποσκάπτει μὲ κάθε εὐκαιρία τὰ πνευματικὰ θεμέλια τοῦ συγχρόνου κόσμου, παρουσιάζοντας κάθε δυσχέρεια τῆς ἐποχῆς μας, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ μοντέλου ζωῆς, τὸν δὲ Χριστιανό, ὡς ἀσεβῆ πρὸς τὴν φύσι, οἰκονομικῶς ἄπληστο, τύραννο τοῦ φυσικοῦ καὶ ζωικοῦ περιβάλλοντος.

Ἄξιοπρόσεκτη εἶναι ἡ καλλιεργούμενη σχέση μετὰ ξένα νεοπαγανιστικὰ κινήματα, ἢ καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἔμπνευσι τέτοιων διαθέσεων σὲ ἀλλοδαπούς, γιὰ τὴν ἐξαγωγή τῆς ἰδέας καὶ τὴν ἀφύπνησι καὶ ἄλλων ἐθνικῶν θρησκειῶν, ἀφοῦ ἡ ἐλληνικὴ θεωρεῖται κατάλληλος μόνον γιὰ τοὺς ἐγχωρίους. Παράδειγμα θεωροῦμε τὴν σύνδεσι τῆς ὁμάδος «Διπτετές» μὲ τὴν κίνησι Conventum Italicum καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προελθοῦσα MTR Movimento Tradizionalista Romano. Εἶναι μία προσπάθεια ὑποκαταστάσεως τοῦ ἐλλείποντος οἰκουμενικοῦ πνεύματος, διανθρωπίνης συνεργασίας καὶ καταλλαγῆς.

Ἡ κατασυκοφάντησι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι μία ἀπὸ τίς κυριώτερες ἐν κρυπτῷ ἀπασχολήσεις καὶ ἐγχειρήματα τῆς νεοειδωλολατρίας. Ἀπὸ τῆς διδαχῆς ἕως τῆς πρακτικῆς τῆς ὑποσκάπτεται ἡ Ἐκκλησία

μας. Μᾶς ἀποδίδουν ὅτι προκαλέσαμε δυστυχία στόν ἄνθρωπο. Σχετικά ἰσχυρίζονται «Τό ἐνδιαφέρον τοῦ Χριστιανισμοῦ, σχετικά μέ τό τί πιστεύουν οἱ ἄπιστοι καί αἵρετικοί, στηρίζεται στό μῖσος του γιά τόν κόσμο καί τήν σάρκα». Ἡ ἔλλειψις ἀνεκτικότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατ' αὐτούς, ἀποκτᾷ τήν πύο ἀποκρουστική μορφή της στήν μοχθηρία τοῦ δόγματος. Τό μῖσος, κατά τήν νεοειδωλολατρία, εἶναι βασικό γνώρισμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τό «ἁμαρτωλό» γιά τούς Χριστιανούς, διδάσκουν, συνδέεται, πάντα σχεδόν, μέ κάτι τό εὐχάριστο. Ἔτσι ἀπό τήν μιά ἀπαγορεύεται δῆθεν νά ἀπολαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι μικρές ἀθῶες χαρές, γιατί θεωροῦνται ἁμαρτωλές καί ἀπό τήν ἄλλη, στόν Χριστιανισμό, καταλήγουν νά θεωροῦν ὡς πηγές εὐχαριστήσεως μόνον ἁμαρτωλά πράγματα. Ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν, διδάσκουν, μοιάζει νά διάλεξε νά κἀνῃ γιά κάποιον περίεργο λόγο, τήν ζωή τῶν ἀνθρώπων ἐξαιρετικά δύσκολη. Ἔτσι ἐπιχειροῦν νά «ἀναστήσουν» τήν ἐκτίμησι τοῦ κόσμου στόν παγανισμό. Ἰδιαιτέρως συκοφαντοῦν τά δημοφιλή Ἐκκλησιαστικά Πρόσωπα καί ἰδία ἀσφαλῶς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο, πού τοῦ ἀποδίδουν τούς ἀπαραδέκτους χαρακτηρισμούς: «Ἀμετροεπής, ἀκροδεξιός, χαμαιλέων, δημοσιομανής καί μάγκας ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς» («Διπτεές <τεῦχος 34, σελ. 31>». Ἐνῶ δέν ἐφείδοντο συκοφαντιῶν καί χαρακτηρισμῶν, διαδιδόμενων λάθρα, καί γιά τόν μακαριστό Προκάτοχό Του.

Ἡ δυνατότης ἀντιμετωπίσεως τοῦ δημιουργομένου κλίματος ἔχει ἀναλυτικά καί περιεκτικώτατα ἀποτυπωθῆ στό δεύτερο μέρος, περί νεοειδωλολατρικῶν ὁμάδων, τῶν Πορισμάτων τῆς περυσινῆς Συνδιασκεψέως μας. Ἐκεῖ ἔχουν δοθῆ οἱ γενικές γραμμές γιά τήν χάραξι τῆς στρατηγικῆς ἐκτονώσεως τῆς δράσεως τῶν ὁμάδων αὐτῶν. Ὅμως γιά τήν ἐν κρυπτῷ μεθοδευομένη ἐπαναδίωσι τῆς νεοειδωλολατρίας, πρέπει νά πράξουμε οἱ πάντες καθηκόντως τά δέοντα, ὡς, κατά γνώμην ταπεινήν, τήν ἀποκάλυψι τῆς ταυτότητος καί ιδιότητος ὧσων ἀντιληφθοῦμε νά πράττουν τά ὡς ἄνω. Τήν μετά παρρησίας ἀντίκρουσι τῶν ψευδῶν ἰσχυρισμῶν, πού προεξετέθησαν. Ἀπαιτεῖται ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἐπι-

σκόπων μας καί ἡμῶν περί αὐτούς καί μεταξύ μας, καθαρός λόγος, ποιμαντική δρᾶσις, πατρικόν πνεῦμα, τονισμός καί τῆς ἰδικῆς μας ἑλληνικότητος, ἐντός τῶν πλαισίων τῆς χριστιανικῆς μας οἰκουμενικότητος καί τοῦ πνεύματος τῆς πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἀγάπης. Ἀπαιτεῖται ἐπαφή μέ τόν Λαό τοῦ Θεοῦ καί τά προβλήματα του καί τούς ἐκτός Ἐκκλησίας, ἐπιείκεια, πνεῦμα καταλλαγῆς καί εἰρήνης, γνώσι τοῦ ἀντικειμένου τῆς Πίστεώς μας, θερμότης, ἀποβολή τῆς δημοσιουπαλληλικῆς νοοτροπίας καί τοῦ «ῶχαδεοφισμοῦ», πού συχνά συναντοῦμε σέ ἀρκετούς Συναδέλφους μας στίς μεγάλες ἰδία πόλεις.

Πρέπει νά ἔχουμε στραμμένη τήν προσοχή μας, στήν νεότητα, πού κινδυνεύει ἄμεσα καί πέφτει εὐκολώτερα θῦμα τέτοιων ἀνιέρων προσπαθειῶν.

Ἡ νεοειδωλολατρία, ἰσχυριζομένη ὅτι ἡ Ἑλληνική Μυθολογία ἔχει βάρβαρα κακοποιηθῆ καί ὑποβιβάσθῃ, ἀπό ἐπιπόλαιους ἐρμηνευτές της, ἐπανέρχεται περί αὐτῆς, σέ μιά προσπάθεια καταδείξεως της ὡς συμβολικῆς Θεολογίας τῶν Ἀρχαίων Μυστηρίων, τά ὅποια ἀποκαλύπτει, μέ τούς συμβολισμούς καί τίς ἀλληγορίες της, καταδεικνύοντας ἀλήθειες καί νόμους φυσικούς καί πνευματικούς. Εἶναι ἔτοιμη νά ἐπαναθέσῃ τήν ὄλη εἰκόνα της στόν κόσμο. Διατείνεται, καί ἐν κρυπτῷ διδάσκει, μέσῳ θεατρικῶν παραστάσεων καί ραδιοτηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, πού ἐπηρεάζουν ὁπαδοί της, ὅτι εἶναι κυριολεκτικῶς ἀνόητο τό ὅτι ἡ ἀρχαία θρησκεία ἀποτελοῦσε εἰδωλολατρία, γιατί ὑπῆρξε, κατά τούς ἰσχυρισμούς της, πίστι ὄχι μόνον ἀπλοϊκῶν ἀλλά καί σοφῶν ἀνθρώπων καί τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἡ ἀρχαία λατρεία, ἰσχυρίζεται, δέν ἦταν εἰδωλολατρική, ἀλλά ἰδεολατρική, πνευματόδοξη καί φυσιολατρική, ἔχουσα ἀφιερωμένο ἰδιαίτερο δωμό στόν «Ἄγνωστο Θεό», τόν ἀπρόσωπο Καθολικό Λόγο, γενικά τήν αἰτία τῆς λογικῆς δημιουργίας, ἢ ἄλλως τόν Θεό δημιουργό τῆς θείας Φύσεως, τῶν ὁρατῶν καί ἀορατῶν μέσα σ' αὐτήν.

Ἐχει ἐπίσης ὀργανώσει, ἔστω καί ὑποτυπωδῶς, σέ σχέσι μέ τούς τελουμένους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, τήν Ὀμοσπονδία Ἀρχαίων Ὀλυμπιακῶν Ἀγωνισμάτων ἐν συνεργασίᾳ

μέ ομάδα καθηγητών φυσικής αγωγής, καθώς και Κέντρο Ἀθλητισμοῦ καί Πολιτισμοῦ καί προσφέρει Σεμινάρια ἐπί τοῦ τρόπου τελέσεως τῶν ἀγωνισμάτων.

Ὁφείλουμε, ὡς Ἐκκλησία, νά ἀπαντήσουμε στίς προσπάθειες αὐτές, μέ τήν καλή λειτουργία τῶν Νεανικῶν μας Συντροφιών καί Ὁμάδων, μέ τήν ἀποδοτική λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν μας Σχολείων, πού πρέπει νά διδάσκουν τόν Χριστό καί νά καταδεικνύουν τήν ὁδό τῆς σωτηρίας, εἰσάγοντας τά παιδιά μας στήν Μυστηριακή Ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπίσης νά τοῦς ἐμπνέουμε πνεῦμα εὐγενοῦς ἀμίλλης καί ὄχι συμμετοχῆς στούς ὁποίους ἀθλητικούς ἀγῶνες μέ τήν δίψα τοῦ ὕλικου κέρδους ἢ τῶν «ἀξιοποιουμένων» ὕλι-

κῶς ἐπιτυχιῶν, διότι ἡ καρδοκοῦσα εἰδωλολατρική προπαγάνδα, σύντομα θά καταστῆ γιά πολλούς νέους ἐλκυστική ἰδεολογικῶς.

Ἄς σημειώσουμε ἐμφαντικά, ὅτι, ὅσο καί ἂν θεωροῦμε περιθωριακή τήν νεοειδωλολατρική πρότασι, αὐτή διαρκῶς ἐπανατίθεται, μέ τό συναισθηματικό διευκολυντικό τῆς πατρῶας εὐσεβείας καί τήν ἔντονη κριτική της, σέ ὅτι ἔχει στήν κοινωνία μας τήν ὁσμὴ τῆς σήψεως.

Εἶθε τά παιδιά μας, νά εἶναι διά παντός ὑπό τήν Σκέπη τοῦ, μόνου ἀληθοῦς, Τριαδικοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καί τῆς ἀληθείας καί ὄχι ὅπως ἡ νεοειδωλολατρία εὐχεται, νά ἀπεκδέχονται τήν «χάριν» τοῦ Ἑρμοῦ καί τῶν Μουσῶν!

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΘΗΒΩΝ*

Πρωτ. Δημητρίου Βασιλειάδη τῆς Ἱ. Μητρο. Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς

Εἰς τήν «Καθημερινήν» τῆς Κυριακῆς 3-12-2000 ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας ἀναφερόμενον εἰς τήν «Αὐτοκεφαλίαν» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Θεωρῶ χρήσιμον νά ἐκθέσω ὀρισμένα παρατηρήσεις ἐπί τοῦ περιεχομένου τοῦ ἄρθρου τούτου μέ βαθύτατον σεβασμόν πρός τό ἐπισκοπικόν ἀξίωμα, τήν θεολογικήν κατάρτισιν καί τήν μακροχρόνιον θητείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τόν ἱερόν κλῆρον. Αἱ παρατηρήσεις ἐκτίθενται εἰς ἐνότητας ἀντιστοιχοῦσας πρός τὰς ἐνότητες τοῦ ἄρθρου τοῦ Σεβασμιωτάτου καί ἔχουν τά ἴδια χαρακτηριστικά γράμματα.

Α. Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ κλῆρος καί ὁ λαός τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος δέν εἶχον συναινέσει εἰς τήν ἐσπευσμένην καί μονομερῆ «Διακήρυξιν περί τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας». Ἐξ ἴσου, ὁμως, πραγματικόν γεγονός εἶναι ὅτι ἦτο ἀδύνατον πρακτικῶς νά συνεχίσουν νά διοικοῦνται ἀπ' εὐθείας ἀπό τό Οἰκουμενικόν

Πατριαρχεῖον αἱ ἐπαρχίαι τῆς ἐλευθέρως πλέον Ἑλλάδος. Ἄλλωστε τά γνωστά κείμενα τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς μακροχρονίου ἀντιδικίας περί τό «Αὐτοκέφαλον» ἀποδεικνύουν ὅτι οὐδεὶς μὴ ἐξαιρουμένον καί τοῦ αἰοιδίμου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, ἦτο ἀντίθετος πρός τήν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπλῶς ὑπεστήριζον ὅτι αὕτη ἔπρεπε νά γίνῃ κατὰ τήν κανονικήν τάξιν μέ συναίνεσιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά διοικῆται καί νά πολιτεύεται συμφώνως πρός τά θέσμιμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι δέ σαφές ὅτι ὁ ἀγὼν διεξήγετο διά τήν ἀπόκρουσιν τῆς παρεμβάσεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας (πολιτειακρατίας) καί τῆς νοθεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας οὐχί δέ διά τήν διατήρησιν τῆς ἐξουσίας τοῦ Πατριαρχείου ἐπί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ χορήγησις ἄλλωστε τοῦ Αὐτοκεφάλου κατόπιν τῆς ἐπελευθέρωσης πολιτικῆς μεταβολῆς ἐπεβάλλετο ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων (λδ' Ἀποστολικοῦ, ιζ'

* Τό παρόν ταυτίζεται σχεδόν πλήρως πρός τό κείμενον, ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης εἰς τήν ἐφημερίδα «Ἡ Καθημερινή» καί μὴ δημοσιευθείσης εἰσέτι.

της Δ' Οικουμενικής και λη' της Πενθέκτης), αλλά και της γνώμης του Μεγάλου Φωτίου. Τήν κανονικήν άλλωστε και άγιοπατερικήν ταύτην τάξιν ήκολούθησεν ή Μεγάλη Έκκλησία τόσον εις τό παρελθόν (Έκκλησΐαι Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας κ.λ.π.) αλλά και εις τας ήμέρας μας (Έκκλησΐαι Έσθονίας και Σκοπίων).

Β. Ουδείς δύναται νά άρνηθῆ ότι κατά τήν 150ετιάν του Αύτοκεφάλου της Έλλαδικής Έκκλησίας συνέβησαν δυσάρεστα γεγονότα. Έν τούτοις όμως δέν είναι δυνατόν νά γίνη δεκτόν ότι ταύτα άποτελοῦν τό κυρίαρχον στοιχείον της ζωής της ήμετέρας Έκκλησίας.

Έάν ύφίστανται τά μνημονεύόμενα από τόν Σεβασμιώτατον γεγονότα διά τά όποια κατά τήν γνώμην του δέν είμεθα υπερέφανοι, ύπάρχουν και άλλα διά τά όποια δυνάμεθα νά κανχώμεθα έν Κυρίω. Προχείρως αναφέρω τήν πολύτιμον στήριξιν της Έκκλησίας εις τό έπος του 1940-41 επί Άρχιεπισκόπου Χρυσάνθου, τήν αντιστασιακήν δρασίαν του ίδιου αλλά και του Άρχιεπισκόπου Δαμασκηνού, τας άψόγους άρχιεπισκοπικάς έκλογάς των άοιδίμων Σπυρίδωνος, Δωροθέου, Θεοκλήτου και Χρυσοστόμου του Β', τήν ικανοποιητικήν έφαρμογήν του συνοδικού συστήματος, τήν επί 40ετιάν σθεναράν αντίστασιν της Έλλαδικής Έκκλησίας εις τήν λύμην του Οικουμενισμού και επ' έσχάτων εις τήν ύδριν του Διαθρησκειακού Συγκρητισμού, τήν Συνοδικήν καταδίκην του μασσωνισμού, τήν παρά τας δυναμικάς προσπαθείας των Βαυαρων και των συνεργων διαφωτιστων επιδίωσιν αρχικως και τήν έν συνεχεία και δή κατά τας ήμέρας μας άνθησιν του Έλλαδικου μοναχισμού, τήν διά των έξ Έλλάδος συνοδειων και μεμονωμένων μοναχων αναγέννησιν του Άγίου Όρους, τήν λαμπράν και ανώτεραν της κρατικής προνοιακήν δραστηριότητα της Έλλαδικής Έκκλησίας διά των εκατοντάδων φιλανθρωπικων ιδρυμάτων, φιλοπτωχων ταμείων και λοιπων εκκλησιαστικων φορέων, τό μοναδικόν έν τῆ καθόλου Όρθοδοξία επί 30 ετιαν ίεραποστολικόν έργον, τό επίλεκτον θεολογικόν δυναμικόν αυτης εκ κληρικων και λαϊκων καλύπτον τας ανάγκας πάντων των πρεσβυγενων Πατριαρχείων, τήν άξιοθαύμαστον εκδοτικήν

δραστηριότητα εις τόν τομέα των λειτουργικων, θεολογικων και εποικοδομητικων διδλίων και περιοδικων, τήν άνθησιν των Έκκλησιαστικων τεχνων, τήν επιστροφήν εις τήν πνευματικήν ζωήν όλων των ήλικιων και έξαιρέτως της νεότητος. Πάντα ταύτα πιστοποιοῦν ότι ό Σεβασμιώτατος είναι υπεράγαν αυστηρός εις τήν κριτικήν της 150ετίας και άδικεί τήν Έλλαδικήν Έκκλησίαν, αλλά και έαυτόν ως Ίεράρχην ταύτης.

Γ. Ο Σεβασμιώτατος υπεραμύνεται της κατά γράμμα έφαρμογής του Πατριαρχικού τόμου του 1850 και της Πατριαρχικής Πράξεως του 1928 επικαλούμενος τήν συνταγματικήν κατοχύρωσιν των διά του Συντάγματος του 1975. Παραβλέπει όμως τό γεγονός ότι άμφότεραι αί κατά τήν φρασεολογίαν του «συμφωνία» τυγχάνουν λεόντειοι εις δάρος της Έκκλησίας της Ελλάδος. Διά του άρθρου του Σεβ. Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Παντελεήμονος δημοσιευθέντος εις τό «Βήμα» της 11.10.1998 και περιληφθέντος εις τήν εισήγησιν του Σεβ. Μητροπολίτου Μεσσηνίας προς τήν Ίεραρχίαν του Όκτωβρίου του 1999 «περι της μνημονεύσεως του όνόματος του πρώτου» έπεσημάνθη τό γεγονός ότι τό διά του Πατριαρχικού Τόμου του 1850 παραχωρηθέν αυτοκέφαλον εις τήν Έκκλησίαν της Ελλάδος είναι έλλιπές διότι στερεί αυτήν του κανονικως προβλεπομένου (λδ' Κανων των Άγίων Άποστόλων), «Πρώτου», αντί του όποιου προβλέπει πολυπρόσωπον «πρωτον», τήν Διαρκή Ίεράν Σύνοδον. Ο Άγιος Κορίνθου μάλιστα θεωρεί τήν πρόδλεψιν αυτήν ως τιμωρίαν διά τήν «αυτογνωμόνως» και επαναστατικως κήρυξιν του αυτοκεφάλου και εισηγείται τήν θεραπείαν διά προσφυγής προς τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον. Άς επιτραπή εις τόν γράφοντα νά έπισημάνη και δευτέραν μή σύμφωνον προς τούς Ίερούς Κανόνας πρόδλεψιν του Τόμου του 1850, τήν επιβολήν ως υπεράτης εκκλησιαστικής αρχής της Διαρκους Ίερας Συνόδου και ουχι της Ίερας Συνόδου της Ίεραρχίας, ως οί Ίεροί Κανόνες όρίζουν. Τοῦτο δεδαίως ανετραπή τό πρωτον διά του Καταστατικού Χάρτου του 1923, κατοχυρωθείσης της ανατροπής όριστικως διά του Καταστατικού Χάρτου του 1975. Ευελπιστοῦμεν ότι ό Σεβ. Θηδων δέν

έννοει ότι πρέπει νά τροποποιηθοῦν αἱ σχετικαί διατάξεις εἰς ἐφαρμογήν τοῦ Τόμου. Εἰς ὅτι ἀφορᾷ τήν Συνοδικήν Πράξιν τοῦ 1928 ἐπισημαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ μοναδικήν διά τά πανορθοδόξως ἰσχύοντα πρωτοτυπίαν, καθ' ὅτι προβλέπει τήν ὑπαγωγήν ἀπλῶς εἰς τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ἐπιτροπικῶς» ἐπαρχιῶν περιελθουσῶν ὀριστικῶς πρό ἀρκετῶν ἤδη ἐτῶν εἰς τήν ἑλληνικήν ἐπικράτειαν, αἵτινες ἦτο ἐπιβεβλημένον κατά τούς ἱερούς Κανόνας νά προσαρτηθοῦν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς κανονικαί ἐπαρχίαι αὐτῆς ὡς συνέθη τό 1866 διά τά Ἐπτάνησα καί τό 1882 διά τήν Θεσσαλίαν, μέρος τῆς Ἡπείρου ἀλλά καί τό 1922 διά πλείστας ἐπαρχίας τῆς πρώην Γιουγκοσλαβίας προσαρτηθείσας εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Σερβίας. Τυγχάνει δέ ἐξαιρετικῆς σημασίας τό γεγονός ὅτι εἰς τόν Συνοδικόν Τόμον τοῦ 1922 ἀναφέρεται ὅτι ἡ προσάρτησις γίνεται εἰς ἐφαρμογήν τῆς κανονικῆς ἀρχῆς “πρός τās συμβαινούσας πολιτικάς μεταβολάς καί τά τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως προσαρμόζειν καί διευθετεῖν ὅρια”. Ἐφ' ὅσον αἱ ἀνωτέρω ρυθμίσεις δέν εἶναι σύμφωνοι πρός τούς Ἱερούς Κανόνας ἀλλ' ἀντίθετοι πρός τās γενικῶς ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τηρηθείσας καί τηρουμένας ἀρχάς καί οὐσιαστικῶς ἀνεφάρμοστοι, δέν ὑφίστανται σοβαρά ἐπιχειρήματα ὑπέρ τῆς ἀπόψεως τοῦ Σεβ. Θηβῶν περί τοῦ ὑποχρεωτικοῦ καί ἀμεταδλήτου αὐτῶν. Ἀντιθέτως εἶναι προφανές ὅτι εἶναι εὐλογον ἡ μέν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά ὑποβάλῃ τό σχετικόν αἴτημα, τό δέ σεπτόν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον νά ἐγκρίνη τήν συμφώνως πρός τήν κανονικήν τάξιν τροποποίησιν τῶν ὄρων τόσον τοῦ Τόμου, ὅσον καί τῆς Πράξεως.

Δ. Ὁ ἀναιτιολόγητος χαρακτηρισμός ὑπό τοῦ Σεβ. Θηβῶν τῆς συμπεριφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρός τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὡς προκλητικῆς καί βαναύσου,

δέν ἔχει ἐρείσματα εἰς τά ἱστορικά δεδομένα καί ἀδικεῖ ἐμφανῶς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀντιθέτως ὑπάρχουν πλείστα ὅσα ἱστορικά τεκμήρια ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμπεριφέρθη μετά πολλῆς στοργῆς, διακρίσεως καί ἀνοχῆς πρός τό Πατριαρχεῖον εἰς πλείστας περιπτώσεις σεβομένη ἀκριδῶς τό ἐμπερίστατον αὐτοῦ, ἔστω καί ἂν αἱ περιστάσεις συνεχῶρουν ἀντίθετον στάσιν.

Ε. Ἀπό τόν σύγχρονον προβληματισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξαίρεθῇ ἡ ἐπανόρθωσις τῶν κακῶς καί ἀντικανονικῶς κειμένων, ἀποτελούντων τήν διαρκῆ αἰτίαν δυσαρέστων καταστάσεων, αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν τήν ὑφ' ὄλων ἐπιθυμητήν καί εὐκαίαν ἐνότητα αὐτῆς. Ἡ ἀγαστή συνεργασία τῶν Ὁρθοδόξων καί δῆ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου δέν εἶναι δυνατόν νά ἐδρασηθῇ ἐπί ἀντικανονικῆς βάσεως ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖον νά ἔχη ἀφετηρίαν τήν ἀποκατάστασιν τῶν σφαλμάτων τοῦ παρελθόντος. Ὅσον ἀφορᾷ τά περί «ἐλλαδικοῦ ἐπαρχιωτισμοῦ» λεχθέντα ἀρχικῶς ἀπό ἐπισημότατα τῆς Ὁρθοδοξίας χεῖλη καί ἐπαναλαμβανόμενα ὑπό τοῦ Σεβ. Θηβῶν συνιστοῦν δεινήν καί ἀστήρικτον κατά τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ κλήρου καί τοῦ πληρώματος αὐτῆς προσβολήν, καί εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐγράφησαν ὑπό τῆς γραφίδος τοῦ Ἁγίου Θηβῶν.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νά κλείσω τό παρόν μέ τήν διαπίστωσιν ὅτι τό Ἑλλαδικόν Αὐτοκέφαλον ὅσον καί ἂν ἔσχε κακήν καί ἀντικανονικήν ἀρχήν, ἔλαβεν εὐλογημένην συνέχειαν, ἐδικαιώθη πλήρως ἐκ τῆς συγχρόνου καταστάσεως τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καί εἶναι ἀνάγκη νά ὀλοκληρωθῇ τοῦτο τόσον διά τῆς ἀρσεως τῶν ἐσφαλμένων ὄρων, ὅσον καί διά τῆς ἐνοποιήσεως ἐξ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Η διογκούμενη οικολογική κρίση λαμβάνει τραγικές πλέον διαστάσεις απειλώντας με άφανισμό όλόκληρο τόν πλανήτη. Η απειλή αυτή θέτει όλόκληρη τήν ανθρωπότητα πρό των ευθυνών της και επιτάσσει τήν εύρεση ίκανοποιητικών λύσεων για τήν αντιμετώπιση των όξυτάτων περιβαλλοντολογικών προβλημάτων.

Στίς μέρες μας σημειώνεται μία ιδιαίτερη ευαισθητοποίηση για τήν προστασία του περιβάλλοντος, από οικολογικές οργανώσεις, κυβερνήσεις κρατών, κοινωνικούς φορείς, διεθνείς οργανισμούς και μεμονωμένα άτομα. Μία ευαισθητοποίηση ή όποια, όμως, τίς περισσότερες φορές δέν ξεκινά από ασφαλής βάση, καθώς αρνείται νά αναγνωρίσει τήν αληθινή αίτια τής κρίσεως, ή όποια είναι πρωτίστως πνευματική και πηγάζει από τήν απομάκρυνση του ανθρώπου από τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό και τήν ἄρνηση των ἐντολών του.

Γιά τήν ὀρθόδοξη πατερική σκέψη και θεολογία ή κτίση εἶναι δημιουργία του Θεού και γι' αυτό ή μόνη ἀληθινή και σωτήρια σχέση του ανθρώπου μέ τό περιβάλλον ἀπορρέει από τήν ἀνάλογη σχέση και κοινωνία του ανθρώπου μέ τόν Θεό.

Ἐκείνος και ή ἀλλοτροίωση πού ἐπέφεραν οἱ φρενήρεις ρυθμοί τής τεχνολογικής ἀναπτύξεως, μέ τίς ἀνεπανόρθωτες συνέπειές τους στό φυσικό περιβάλλον, ἔστρεψαν τήν ἀνθρώπινη ἀναζήτηση στους ἀντίποδες αὐτῆς τής συλλογιστικῆς, στίς σύγχρονες, δηλαδή, μορφές αὐτονομημένης φυσιολατρίας και ἱεροποιήσεως τής φύσεως.

Στό πλαίσιο αὐτό συναντᾶ κανείς ὅλο και πύ ἔντονες παγανιστικές και ἀποκρυφιστικές ἐπιδράσεις στίς ἀντιλήψεις και τίς δραστηριότητες πολλῶν συγχρόνων οικολογικῶν κινήματων.

Ἐνδεικτική τής νεοεποχικῆς αὐτῆς τάσεως εἶναι και ή λεγομένη «νέα οικολογική (ή περιβαλλοντολογική) ἠθική» πού καλλιεργεῖται και προβάλλεται και πού καταλήγει στήν προσπάθεια ἀντικαταστάσεως τής ἀνθρωποκεντρικῆς ἠθικῆς ἀπό μία «βιοκεντρική» ἠθική.

Ἡ περιβαλλοντική ή βιοκεντρική ἠθική

μεριμνᾷ ἀγωνιωδῶς για τήν διάσωση του αἰσθητοῦ κόσμου. Σύμφωνα μέ τούς θεωρητικούς της, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά αἰσθάνεται ὑπεύθυνος μόνο για ὅ,τι διακυβεύεται σέ αἰσθητό ἐπίπεδο και ὄχι για τήν «ἀπώλεια» τής ψυχῆς του ή του πνευματικοῦ προορισμοῦ του κόσμου (Roderick Nash, *Τά δικαιώματα τής φύσης*).

Ἀντίστοιχη κινητοποίηση για τό περιβάλλον ἐπιδεικνύεται και σέ διαθρησκειακό ἐπίπεδο, ὅπου καταγράφονται μία σειρά δραστηριοτήτων και ἐκδηλώσεων για τήν συμβολή των θρησκείων στήν προστασία του περιβάλλοντος. Οἱ περισσότερες, όμως, ἀπό αὐτές τίς δραστηριότητες ἐνέχουν τόν κίνδυνο για τήν Ὁρθοδοξία (ὅταν ὑπάρχει ὀρθόδοξη συμμετοχή) συμφειροῦ της μέ ποικίλες κακοδοξίες διαφόρων ὀμολογιῶν, σεκτῶν, ἀποκρυφιστῶν κ.ἄ.

Μία ἐκδήλωση για τό περιβάλλον πραγματοποιήθηκε τόν Νοέμβριο του 2000 στό Κατμαντού του Νεπάλ, στό πλαίσιο του 39ου Διεθνούς Συνεδρίου του WWF (Παγκόσμιο Ταμείο για τήν Φύση) και σέ συνεργασία μέ τήν ARC (Alliance of Religions and Conservation), ὅπου ἐκπρόσωποι των θρησκείων «προσέφεραν ἱερά δῶρα στήν Γῆ».

Στήν ἐκδήλωση παρέστη και συμμετεῖχε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, ὁ ὅποιος ἦταν και ὁ κεντρικός εἰσηγητής του Συνεδρίου και προσέφερε ὡς «ἱερό δῶρο στήν Γῆ» μία μοναστηριακή ἔκταση στήν περιοχή τής Δωδεκανήσου.

Ὅπως ἀναφέρει ή σχετική εἰδησιογραφία, ἕνα σύνολο 26 «ἱερῶν δῶρων» προσφέρθηκαν στόν πλανήτη Γῆ κατά τήν διάρκεια τής τελετῆς «Ταξίδι στό Κατμαντού: Ἱερά Δῶρα για ἕναν Ζωντανό Πλανήτη». Ὁ Βασιλιάς του Κατμαντού Birendra κήρυξε τήν ἕναρξη τής εἰδικῆς αὐτῆς τελετῆς μέ τήν ἀφή μίας παραδοσιακῆς λάμπας.

Ὁ Πρίγκηπας Φίλιππος, Δούκας του Ἑδινβούργου (Πρόεδρος του WWF International) παρέλαβε 26 διαφορετικά «Ἱερά Δῶρα για ἕναν Ζωντανό Πλανήτη» ἀπό τούς ἐκπροσώπους των κυριοτέρων ὀμολογιῶν και ἀρχηγούς Ἐκκλησιῶν ἀπό ὅλο τόν κόσμο, πού

προσέφεραν συμβολικά δώρα στην «μητέρα γη» κατά την διάρκεια της τελετής.

Τήν πρώτη μέρα των εκδηλώσεων πραγματοποιήθηκε, με την παρουσία του Οίκουμενικού Πατριάρχου, τελετουργική εκδήλωση κατά τό θρησκευτικό τυπικό των Σιντοϊστών κατά την οποία δόθηκαν και οι σχετικές Σιντοϊστικές «εὐλογίες» πρὸς τήν φύση και τούς ανθρώπους. Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας δόθηκαν «εὐλογίες» κατά τό Ζωροαστρικό τυπικό και στην συνέχεια ἀπενεμήθησαν, ἀπό τό WWF, βραβεία σέ ἐκείνους πού συνετέλεσαν στην διατήρηση τοῦ περιβάλλοντος.

Πολλές ἀπό τίς πτυχές τῶν δραστηριοτήτων αὐτῶν ἐνέχουν τόν κίνδυνο διολισθήσεως σέ συγκρητιστικές θεωρήσεις και πρακτικές. Ἡ ὀρολογία δέ και ἡ σημειολογία τῆς ὄλης εκδηλώσεως, προκαλεῖ συσχετισμούς και ἀνάγει σέ νεοπαγανιστικές ἐπιδράσεις και ποικίλες «ἐπιστημονικές» ἀντιλήψεις γκουρουϊστι-

κῆς προελεύσεως.

Εἶναι προφανές πὸς στην ἀντιμετώπιση τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως ἀπαιτεῖται ἀπό τήν Ὁρθοδοξία ἕνας λόγος ἀληθῆς, καθαρὸς, διακριτὸς και διαφοροποιημένος ἀπό τό συνονθύλευμα τῶν ποικίλων ἀμφιλεγόμενων δοξασιῶν.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος περιμένει ἀπό τήν Ὁρθοδοξία, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας, «ἕναν πειστικὸ λόγο, πού θά συντελέσει στή διαμόρφωση τοῦ ἥθους και τῆς νοοτροπίας ἐκείνης πού θά ἀποτελοῦσε τήν ἐναλλακτικὴ λύση τόσο ἐναντι τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ τῶν συγχρόνων δυτικῶν κοινωνιῶν μας, ὁ ὁποῖος καταστρέφει ἀλόγιστα τό φυσικὸ μας περιβάλλον, ὅσο και ἑνὸς παγανισμοῦ πού ἐπιδιώκει πλέον φανερά νά δώσει αὐτὸς τή λύση στά ἀδιέξοδα τῆς οἰκολογικῆς μας κρίσεως».

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ & ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

«Ἐάν 50 χρόνια εἶναι μᾶλλον ἀρκετά για συμφιλίωση ἐθνική, γιατί 950 δέν ἀρκοῦν για συμφιλίωση χριστιανική, ἀλλά πρέπει κάθε τόσο νά ἀναξάινονται πληγές πού διαιωνίζουν τόν χωρισμό Ἀνατολῆς και Δύσεως και παροτρύνουν ὄχι στην ἀγάπη, ἀλλά στην ἐχθρα; Ἐτσι ἔχει παραγγείλει ὁ Χριστός;»

Εἶναι ἡ ἐρώτησις-πρότασις τῆς ἐφημερίδος «Καθολικὴ» (φ. 5/12/2000), τήν ὁποία ὅπως φαίνεται ἀπευθύνει πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο, καθὼς χαιρετίζει με ἐνθουσιασμό τήν πρωτοβουλία του νά προωθήση τήν ἐθνική συμφιλίωσι, τήν ἀποκατάστασι τῆς ἐθνικῆς ὁμοψυχίας, πού διαταράχθηκε ἀπό τά γεγονότα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου 1945-1949.

Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐθνική συμφιλίωσι, χαιρετίζουμε και ἐμεῖς ὀλόθυμα τήν πρωτοβουλία τοῦ Μακαριώτατου. Ὡς Χριστιανοί ἔχουμε χρέος νά ξεχάσουμε τά ἀνθρώπινα πάθη πού χώρισαν τά παιδιά ἀπό τούς γονεῖς, ἀδελφία, φίλους, γείτονες και συνεργάτες μεταξύ τους, και πότισαν τό χῶμα τῆς Πατρίδος μας με

ἀδελφικό αἷμα. Ὁφείλουμε νά τά ξεχάσουμε, ὄχι γιατί ἦταν σωστά και δίκαια ὅσα τῶ καιρῶ ἐκείνῳ ἔγιναν εἰς βάρος ἀθῶων οὔτε γιατί δικαιώνουμε τίς ἰδεολογίες πού δημιούργησαν αὐτά τά πάθη. Ὁφείλουμε νά τά ξεχάσουμε, γιατί πρέπει νά συγχωροῦμε. Ἡ λήθη τους εἶναι χρέος ἀπέναντι στην ἐντολή τῆς ἀγάπης, στὸν ἴδιο τόν Χριστό. Εἶναι και χρέος ἀπέναντι στοῦ ἔθνους και τήν ἐνότητά του.

Ἡ ἱστορικὴ μνήμη δέν κινδυνεύει νά ἀλλοιωθῆ ἀπό αὐτή τήν λησμονία. Ἀπεναντίας, καταξιώνεται. Δέν ἐξοβελίζεται, ἀλλά συνεχίζει νά ὑπάρχη και δικαιώνεται. Ἐάν ἡ ἰδεολογία πού γέννησε και συντήρησε τά πάθη τοῦ διχασμοῦ μπορεῖ σήμερα νά ἐκλείψη, τί ἐμποδίζει στην ἐθνική συμφιλίωσι; Ἄλλωστε, ἡ ἐθνική ὁμοψυχία ἀποκαθίσταται ὅταν οἱ ἰδεολογίες παύουν νά διεκδικοῦν με ὀλοκρωτικό τρόπο τήν ζωὴ τοῦ ἔθνους και ἔτσι νά τό διασποῦν.

Ἄν λοιπόν ἔτσι ἀποκαταστήσουμε τήν ἐθνική ὁμοψυχία, μποροῦμε ἄραγε με τόν ἴδιο τρόπο νά προχωρήσουμε και στην ἐνότητα

τῶν Χριστιανῶν; Μποροῦμε χωρίς προϋποθέσεις νά λησμονήσουμε τά ἀποτελέσματα τῆς διαιρέσεως;

Ἔχουμε ὄλο τό δικαίωμα, μᾶλλον καί τό χρέος, νά ζητοῦμε τήν ἀποκατάστασι τῆς ἐνότητος Ἐκκλησίας καί Δύσεως. Ὁφείλουμε νά ξεχάσουμε τά ἀνθρώπινα πάθη καί ὅ,τι ἀκολούθησε ἐξ αἰτίας τους. Ὑπό μίαν ὁμως προϋπόθεσι: Νά ἐκλείψουν τά αἰρετικά φρονήματα τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐφ' ὅσον αὐτά ὑφίστανται, νοσηματοδοῦνται ἀρνητικά ὅλα τά παλαιά καί σύγχρονα φαινόμενα πού ὑποσκάπτουν τήν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν: οἱ δίαιμοι ἐκλατινισμοί τοῦ 12ου αἰῶνος, οἱ σταυροφορίες, ἡ ἄλωσις τῆς Πόλης, ἡ φραγκοκρατία, ἡ ἰησουιτική δολοπλοκία, οἱ ἐξουνιτισμοί, ἡ ἀναδίωξις τῆς οὐνίας στίς ἡμέρες μας, ἡ παπική διπλωματία, ὁ ἐκκλησιαστικός ἐπεκτατισμός τοῦ Βατικανοῦ, ἡ συμμετοχή του στά πολιτικά δρώμενα εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

Ἡ «Καθολική» γνωρίζει ὅτι ὁ Ποντίφηξ τῆς Ρώμης δέν εἶναι σήμερα πρόθυμος νά ἀπαρνηθῆ τό πρωτεῖον, τό Filioque, τήν κτιστή Χάρι, κ.λ.π. Μπορεῖ νά τά ἐπανερμηνεύσῃ. Ἴσως καί νά τὰ ὠραιοποιήσῃ. Δέν μπορεῖ ὁμως νά τά ἀπεκδυθῆ. Τοῦ εἶναι χρήσιμα γιά νά ἐπιτελέσῃ τόν ἐπί γῆς προορισμό του.

Ὑπό αὐτή τήν προϋπόθεσι, τί σημαίνει Χριστιανική συμφιλίωσις; Ἀναγνώρισις τῶν παπικῶν αἰρέσεων; Συστέγασις Ὁρθοδοξίας καί ἑτεροδοξίας ὑπό τόν ψευδώνυμο τίτλο

«ἔνωμένος Χριστιανισμός»; Μπορεῖ τό μῶρφωμα αὐτό νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

Εἶναι θεμελιώδης καταστατική ἀρχή τῆς Μιάς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή δόγμα Πίστεως, ὅτι οἱ δογματικές διαφοροποιήσεις καταργοῦν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότης ἀποκαθίσταται ὑπό μία μόνο προϋπόθεσι: τήν ἀποβολή τῶν αἰρετικῶν φρονημάτων, τήν δογματική ταυτότητα πρὸς τήν Ἀποστολική Πίστι. Στό σημεῖο αὐτό ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά συμβιδιασθῆ μέ τήν ἰδέα τῆς ποικιλίας ἐν τῇ ἐνότητι. Διεκδικεῖ δηλαδή τήν ἀποκλειστικότητα στήν ὀρθοδοξία τῶν δογμάτων.

Συμπερασματικά: Τό ἔθνος μπορεῖ νά εἶναι ἐνωμένο, ἐφ' ὅσον οἱ ἰδεολογικές διαφοροποιήσεις δέν διεκδικοῦν ἀποκλειστικότητα, ἀλλά λειτουργοῦν συμπληρωματικά καί ἀλληλοβοηθητικά. Καί αὐτό ὀφείλει νά καλλιεργηθῆ.

Ὁ Χριστιανικός κόσμος δέν μπορεῖ νά εἶναι ἐνωμένος, ἐάν δέν εὐρίσκειται ἐνωμένος στήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ (δηλαδή τήν Ὁρθοδοξία) μέσω τῆς δογματικῆς του ταυτότητος μέ τήν Πίστι Αὐτῆς. Καί αὐτή τήν ταυτότητα ὀφείλει νά ἐπιδιώκῃ.

Κάθε ἄλλης μορφῆς Χριστιανική ἐνότης θά εἶναι μία συμβατική, εἰκονική, συμφιλίωσις ἢ συνύπαρξις, ὄχι ὁμως τό ἅγιο θέλημα τοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰω. ιζ', 21).

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἀπό τόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Νικόλαο Χατζηνικολάου, Προέδρου τῆς ἐπί τῆς Βιοηθικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐλάβαμε καί δημοσιεύουμε τήν ἀκόλουθη ἐπιστολή.

Διάβασα τό τελευταῖο φύλλο τῆς «ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗΣ» (14/Σεπ.-Ὀκτ. 2000) καί ἔπεσε στήν ἀντίληψή μου τό ἄρθρο τοῦ Ἀρχιμ. Λουκά Τσιούτσικα μέ τίτλο «Προβληματισμοί περὶ τό θέμα τῶν Μεταμοσχεύσεων»,σχόλιο στό κείμενο τῶν βασικῶν θέσεων τῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τίς μεταμοσχεύσεις. Αἰσθάνομαι τήν ὑποχρέωσι ὡς πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς Βιοηθικῆς, στήν ὁποία γίνεται συνεχῆς ἀναφορά, νά σημειώσω τά ἐξῆς γιά σᾶς καί τοὺς ἀναγνώστες σας:

1) Ἡ Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς δέν ἔχει ὡς τώρα κυκλοφορήσει κείμενα πρὸς τόν λαό παρά μόνον κάνει εἰσηγήσεις πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο καί τόν Μακαριώτατο ὕστερα ἀπό πολλή μελέτη καί μέ τό φρόνημα ὅτι οἱ προτάσεις της μπορεῖ νά παρουσιάζουν κενά καί

ἐλλείψεις. Γι' αὐτό καί ὅ,τι προτείνει δέν ἀποτελεῖ τόν τελικό ἀλλά τόν ἀρχικό λόγο.

2) Ἡ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ ἐπί ἓνα περίπου ἔτος μελέτησε τό θέμα τῶν μεταμοσχεύσεων, συζήτησε μέ ειδικούς, προσκάλεσε ἐκφραστές διαφόρων ἀπόψεων, συμβουλευθήκε ἰατρούς, νομικούς, πνευματικούς καί θεολόγους, ὑπέβαλε κείμενο προτάσεων -ὄχι θέσεων- στήν Ἱερά Σύνοδο. Στή συνέχεια, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου καί σχετικῆς συζητήσεως μεταξύ τῶν σεβασμιωτάτων μελῶν της, τό ἐπεξεργάσθηκε καί κατέληξε στό κείμενο πού μέ τόν τίτλο «Βασικά θέσεις ἐπί τῆς ἠθικῆς τῶν μεταμοσχεύσεων» δημοσιεύθηκε στό περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (τεῦχ. 4, Ἀπρίλιος 2000, σελ. 280) καί σχολιάζει ὁ σεβαστός π. Λουκάς στό ἐγκριτο περιοδικό σας. **Συνεπῶς, τό ὑπό συζήτησιν κείμενο δέν εἶναι τῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς, ἀλλά ἀποτελεῖ ἐπίσημη ἀπόφαση τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (Ὀκτώβριος 1999).** Γιά τήν παρεξήγηση βέβαια αὐτήν δέν εὐθύνεται ὁ ἀρθρογράφος, ἀλλά τό γεγονός ὅτι ἐκ παραδρομῆς οἱ θέσεις αὐτές, ὅπως δημοσιεύονται στό περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἀποδίδονται στήν Ἐπιτροπή.

Αὐτά ὅσον ἀφορᾷ στό ὕφος τοῦ κειμένου.

3) Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν ἔχει ἄχρι τοῦδε ἐκδόσει ἐγκύκλιο διά τῆς ὁποίας νά τίθεται ὑπέρ τῶν μεταμοσχεύσεων ἢ νά συνιστᾷ τήν δωρεά ὀργάνων, παρά τό γεγονός ὅτι αὐτό πολλές φορές καί ἀρκετά πιεστικά ὡς τώρα τῆς ἔχει ζητηθεῖ, λόγῳ τῶν ποικίλων προβλημάτων πού παρουσιάζουν οἱ μεταμοσχεύσεις διεθνῶς καί στήν Ἑλλάδα καί τῶν λεπτῶν σημείων πού ἡ ἠθική καί πνευματική τους πλευρά ἐμπεριέχει. Τό μόνο ἐπίσημο κείμενό της εἶναι αὐτό τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ὁμόφωνη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας καί σχολιάζει στό περιοδικό σας ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης Λουκάς Τσιούτσικας. Βέβαια, **παρά τό ὅτι ὁ ὅρος «θέσεις» εἶναι ὅρος πού ἐκφράζει τήν Σύνοδο καί ὄχι τήν Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς, οἱ θέσεις αὐτές σαφῶς ἐκφράζουν καί τήν ἀποψη τῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς,** μολονότι ἓνα εὐρύτερο φάσμα ἀπόψεων διατυπώθηκαν κατά τήν διάρκεια τῶν συζητήσεων τῆς Ἐπιτροπῆς καί ἔχουν διαβιβάσθει στήν Ἱερά Σύνοδο.

4) Ἡ Ἐπιτροπή μας ἔχει προτείνει στήν Ἱερά Σύνοδο τήν ὑπ' αὐτῆς **διεξαγωγή δύο ἡμερίδων,** μᾶς μέ τούς πνευματικούς καί μᾶς μέ τούς ἰατρούς καί νοσηλευτές γιά νά θέσει ὑπό τήν κρίση τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως τίς προτάσεις καί τά συμπεράσματα τοῦ προβληματισμοῦ της ἐπί τῶν μεταμοσχεύσεων. Σκοπός τῶν παραπάνω ἡμερίδων δέν θά εἶναι νά πεισθεῖ ὁ πιστός λαός νά δεχθεῖ τά πορίσματα τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλά πρῶτον νά βοηθηθεῖ στήν ἐνημέρωσή του καί δεύτερον νά προβληθοῦν οἱ ἐν λόγῳ προτάσεις στό κριτήριο τῆς συνειδήσεώς του.

5) Ἡ Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς δέν προβληματίζεται οὔτε ὀρθολογιστικά, οὔτε ἠθικά, οὔτε πολύ περισσότερο μέ κοσμικά κριτήρια, ἀλλά προσπαθεῖ κυρίως θεολογικά καί πνευματικά νά προσεγγίσει τά καινοφανῆ προβλήματα πού συνδέονται μέ τίς ἐξελίξεις καί τά ἐπιτεύγματα τῶν βιοϊατρικῶν ἐπιστημῶν. Μέ κανέναν τρόπο δέν θά ἠθελε νά ὑποτάξει στήν λογική μιᾶς φιλόζωης φιλανθρωπίας τήν ἀνάγκη τοῦ κάθε ἀνθρώπου γιά χάρι Θεοῦ, ἀγιοπνευματικό φωτισμό καί σωτηρία.

6) Καί δυό λόγια γιά τή σύνθεση τῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ ἀρθρογράφος ἀμφισβητεῖ τήν ἀξιοπιστία της ἐπειδή μεταξύ τῶν μελῶν της δέν ὑπάρχουν ἀρχιερεῖς παρά μόνον ἓνας ἀρχιμανδρίτης. Ἡ κριτική του σ' αὐτό τό σημείο δέν εἶναι κριτική σέ μᾶς πού μᾶς διόρισαν, ἀλλά σ' αὐτούς πού ἀπεφάσισαν τόν διορισμό μας. Ἄν ὅμως οἱ ὀγδόντα ἀρχιερεῖς τῆς Ἱεραρχίας ἔχουν τόσο λάθος -μιά πού τελικά τό δικό τους κείμενο κρίνεται ὡς ἐσφαλμένο-, γιατί καί πῶς ἡ παρουσία ἑνός ἢ περισσοτέρων ἀρχιερέων στήν Ἐπιτροπή θά ἀποτελοῦσε ἐγγύηση ὀρθοτόμου λόγου;

7) Τό ἄρθρο βέβαια ἔχει λίγη φόρτιση, κάποια ἔνταση καί ἴχνη καχυποψίας πού ἐμᾶς μέν οἰκοδομοῦν, τήν ἀξιοπιστία ὅμως τοῦ συντάκτου του ὑποβιάζουν. Δέν νομίζετε ὅτι κάτι τέτοιο θά μᾶς δυσκολέψει νά διακρίνουμε τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ὅλοι μαζί;

8) Τό ἴδιο ἄρθρο δημοσιεύεται καί σέ ἄλλα ἐκκλησιαστικά ἔντυπα. Πιστεύω πῶς καλό θά ἦταν ἄρθρα πού θέτουν σέ ἀμφισβήτηση ἐπίσημες συνοδικές θέσεις, πρὶν δημοσιευθοῦν, νά ἀπευθύνονται πρῶτα στήν Ἱερά Σύνοδο ὥστε νά μήν δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση ὅτι

προσπαθούν να προστατεύσουν τον πιστό λαό από την ... Σύνοδο ή τά επίσημα όργανά της. Νομίζω πως ή άμοιβαία έμπιστοσύνη είναι άπαραίτητος όρος διεξαγωγής ύγιους διαλόγου.

Ή Έπιτροπή έκανε όσο καλύτερα μπορούσε τό διακόνημά της. Κάθε μορφή καλόπιστης ταπεινής και φωτισμένης από τό Άγιο Πνεύμα κριτικής στους καρπούς τών δικών μας κόπων και προσπαθειών μόνον ώφέλεια θά προσφέρει στην Έκκλησία μας. Γι' αυτό και εύχαριστούμε τον σεβαστό π. Λουκά για

τίς διαφωτιστικές παρεμβάσεις του, τίς όποιες και ήδη έχουμε προωθήσει στην Ίερά Σύνοδο για ένημέρωση και έπεξεργασία.

Σέ μās μένει τό χρέος ταπεινά νά σās ακούσουμε και σέ σās τό έργο μέ φόβο Θεου και ταπείνωση νά μās κρίνετε.

Μέ εκτίμηση

*Άρχιμ. Νικόλαος Χατζηνικολάου
Πρόεδρος τής επί τής Βιοηθικής Έπιτροπής
τής Ίεράς Συνόδου
τής Έκκλησίας τής Ελλάδος.*

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Στήβεν Ράνσιμαν: Εύτυχως υπάρχει ή Ήρθόδοξη Έκκλησία

Έκοιμήθη στίς άρχές Νοεμβρίου ό μεγαλύτερος σύγχρονος δυζαντινολόγος σέρ Στήβεν Ράνσιμαν, σκώτος την καταγωγήν. Άν και δέν έγινε Ήρθόδοξος, προσήγγισεν όσο λίγοι ξένοι μέ βαθιά γνώση και κυρίως αγάπη τό τόσο παρεξηγημένο από αυτούς αλλά και πολλούς δικούς μας Βυζάντιο.

Δημοσιεύουμε,ώς μικρό μνημόσυνο, άπόσπασμα από την τελευταία του συνέντευξη (προδημοσίευση στην έφημ. «Καθημερινή» τής Κυριακής 5 Νοεμβρίου 2000, σελ. 38 συνεντεύξεως πού έδόθη και θά δημοσιευθεί στό περιοδικό «Πεμπτουσία»).

—Τί πιστεύετε σχετικά μέ την παρουσία τής Ήρθοδοξίας στη σύγχρονη Ευρώπη;

— Μερικές φορές -τί νά πω- αισθάνομαι πολύ άπογοητευμένος από τίς άλλες Έκκλησίες τής Δύσεως. **Όμως χαιρομαι μέ τή σκέψη ότι στά έπόμενα 100 χρόνια ή Ήρθοδοξία θά είναι ή μόνη ιστορική Έκκλησία πού θά ύφίσταται.** Ή Άγγλικανική Έκκλησία είναι σέ πολύ κακά χάλια. Ή Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία χάνει συνεχώς έδαφος. Άλλά εύτυχως υπάρχει ή Ήρθόδοξη Έκκλησία. Μοϋ κάνει μεγάλη έντύπωση ό αύξανόμενος αριθμός αυτών πού ασπάζονται την Ήρθοδοξία και μάλιστα στη Βρετανία. Πιστεύω ότι προσφέρει την πραγματική πνευματικότητα πού οί άλλες εκκλησίες δέν μπορούν πλέον νά μεταδώσουν. Όλα αυτά μέ οδηγούν στό συμπέρασμα ότι ή Ήρθοδοξία θά διατηρηθεί σέ αντίθεση μέ τίς άλλες.

Θρησκευτικές διαμαρτυρίες

Διαβάζουμε στην έφημερίδα «Αθηναϊκή» (26.10.2000)

Χιλιάδες μέλη από διαφορετικές θρησκευτικές ομάδες συγκεντρώθηκαν προχθές στό Παρίσι για νά διαμαρτυρηθούν για τή φανατική θέση τής γαλλικής κυβέρνησης έναντιόν τών θρησκευτικών μειονοτήτων. Έλληνες Σαηεντολόγοι, πού είχαν καταφθάσει στη Γαλλία, για νά συμμετάσχουν σέ αυτή την προσπάθεια, έπέδωσαν στην εκεί έλληνική πρεσβεία ένα γράμμα διαμαρτυρίας καταγγέλοντας τά όσα συμβαίνουν στη Γαλλία εις βάρος τών θρησκευτικών μειονοτήτων.

Σχόλιο «Π»: Τά πράγματα βέβαια δέν είναι καθόλου έτσι. Ή αλήθεια είναι ότι οί ευρωπαϊκές κυβερνήσεις λαμβάνουν συγκεκριμένα μέτρα κατά τών επικινδύνων συγχρόνων αίρεσέων ή σεκτών για νά προφυλάξουν τους πολίτες των από την καταστροφική δράση αυτών τών ομάδων. Πάντως από τό δημοσίευμα αυτό φαίνεται καθαρά πόσο τεχνητές είναι οί εκτοξευόμενες κατά καιρούς έναντιόν τής χώρας μας κατηγορίες για διώξεις θρησκευτικών μειονοτήτων. Ή αλήθεια είναι ακριβώς αντίθετη. Ή Ελλάδα είναι για τίς σύγχρονες αίρέσεις ιδανικός τόπος για νά αναπτύξουν τή δράση τους. Γι' αυτό και κάποιες από αυτές μεταφέρουν έδω τά ευρωπαϊκά ή και τά διεθνή τους κέντρα.

Ό μύθος τής άνεκτικής Ήνδίας

Ή πρό όλίγων μηνών (καλοκαίρι του 2000) άρνηση τών ίνδικών αρχών νά ανανεώσουν

τήν ἄδεια παραμονῆς ἐκεῖ ὀρθοδόξου κληρικοῦ ἐξ Ἑλλάδος ὁ ὁποῖος ἦταν τό «δεξί χέρι» τοῦ ἱεραποστολικοῦ κλιμακίου μας στήν Ἰνδία καταρρίπτει τόν μῦθο τῆς δῆθεν ἀνεκτικότητας τῶν ἰνδοῦιστῶν ἔναντι τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Οἱ ἰνδικές ἀρχές, ὅπως φαίνεται, ὀδηγήθηκαν στήν ἀπόφαση αὐτή βλέποντας τήν ἀνταπόκριση τῶν ντόπιων στό κήρυγμα τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἐκτός ἀπό ἱεραποστολικό ἔργο ἔχουν νά ἐπιδείξουν καί πλούσιο φιλανθρωπικό ἔργο.

Ὁ ἀπελαθείς ἀπό τίς ἰνδικές ἀρχές κληρικός ἐδέχτο ἀπό καιροῦ ἤδη πιέσεις προκειμένου νά ἐξαναγκασθεῖ νά ἐγκαταλείψει τήν Ἰνδία.

Νά σημειωθεῖ ὅτι ἐκτός ἀπό τόν ἐπί κεφαλῆς τοῦ ἑλληνορθοδόξου ἱεραποστολικοῦ κλιμακίου στήν Ἰνδία δέν ὑπάρχει σ' αὐτό ἄλλος κληρικός.

Ἰσχυρό ράπισμα κατά Δαφέρμου

Ἡ Γενική Διεύθυνση Δικαιοσύνης καί Ἐσωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς μέ ἐπιστολή της πρὸς τήν Ἑλληνική Κυβέρνηση (βλ. ἐφημ. «*Ελευθερος Τύπος*» 13.12.2000) θεωρεῖ ἄκυρα τά νέα δελτία ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων πού ἀπεφάσισε ἡ κυβέρνηση, ἐφ' ὅσον δέν θά περιέχουν τήν ἐθνικότητα, καί αὐτό γιατί, ὅπως λέγει, ἔτσι δέν θά μποροῦν οἱ Ἕλληνες πολίτες νά κινοῦνται ἐλεύθερα στό χῶρο τῶν κρατῶν-μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

Τό ἀποτέλεσμα -πέρα ἀπό τό ράπισμα- εἶναι ὅτι θά ὑποχρεωθεῖ τό ἀρμόδιο ὑπουργεῖο Δημοσίας Τάξεως νά ἀποσύρει καί νά πολτοποιήσει τά ἑκατομμύρια τῶν δελτίων ταυτότητος πού ἔσπευσε νά τυπώσει καί νά ἀποστείλει στά ἀστυνομικά τμήματα.

Ἐμεῖς βέβαια ζητοῦμε μαζί μέ τήν ἐθνικότητα νά ἐπαναφερθεῖ ἡ ἀναγραφή καί τοῦ θρησκευήματος.

Χάρου Πόττε

Οἱ νεοεποχίτες μέ τή βοήθεια τοῦ παραγανδιστικοῦ δικτύου πού διαθέτουν παγκοσμίως παρουσιάζουν πολλές φορές ὡς «μπέστ σέλλερς» τά βιβλία πού θέλουν, πρὶν ἀκόμη πούλησουν οὔτε ἓνα ἀντίτυπο!

Τήν χρονική περίοδο πρὸ τῶν ἑορτῶν τῶν

Χριστουγέννων παρουσιάσθηκε ἐνορχηστρωμένα μία τετραλογία βιβλίων πού ἀπευθύνονται σέ παιδιά γραμμένα ἀπό Ἀγγλίδα συγγραφέα μέ τόν γενικό τίτλο «Χάρου Πόττε».

Τά βιβλία αὐτά μουῦν οὐσιαστικῶς τά παιδιὰ στή μαγεία. Ἐγράφη ὅτι μέ τό πού ἐκκλοφόρησε σέ μετάφραση στήν Ἑλλάδα τό τελευταῖο βιβλίο τῆς σειρᾶς αὐτῆς πούλησε ἤδη ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα διακόσιες χιλιάδες ἀντίτυπα! Ἐγράφη ἐπίσης ὅτι στίς Η.Π.Α. 14 ἑκατομμύρια παιδιά ἀνήκουν σέ σατανιστικές ὁργανώσεις καί εἰδικώτερα στήν λεγομένη «Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ»!

Θέλουμε νά ἐπιστήσουμε τήν προσοχή τῶν Ὀρθοδόξων πού ἀναπαραγάγουν αὐτά τά παραπλανητικά δημοσιεύματα γιά τήν δῆθεν τεράστια ἐκδοτική ἐπιτυχία τῶν βιβλίων αὐτῶν. Γίνονται ἄθελά τους «νεροκουβαλητές» τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἡ ὁποία θέλει νά παρουσιάζεται ὡς παντοδύναμη καί ἐλέγχουσα τά πάντα. Ἄς προσέξουν.

Ἐκδίωξη Παπαθεμελῆ ἀπό τήν Ἐπιτροπή Ὀρθοδοξίας

Ὁ βουλευτής κ. Στ. Παπαθεμελῆς μέ ἐπιστολή του (27.12.2000) πρὸς τόν Πρόεδρο τῆς Βουλῆς κ. Ἀπ. Κακλαμάνη διαμαρτυρούμενος γιά τή μεθόδευση ἀποπομπῆς του ἀπό τήν Ἐπιτροπή τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων γιά τήν Ὀρθοδοξία, καταγγέλει μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

Τά συμβάντα θυμίζουν ἴντριγκες καί μηχανορραφίες ἄλλων καιρῶν καί ἄλλων τόπων. Τελικά, ὅπου ὁ ἐκσυγχρονισμός ἀπό μέσον πού εἶναι, χρησιμοποιεῖται ὡς ἰδεολογικός μανδύας, ἐκεῖ ἐπικυριαρχεῖ ὁ ἀμοραλισμός καί ἡ δοκησιοσοφία καί χάνονται ἐντελῶς τό μέτρο καί ἡ λογική. Ἀλλά ἡ ἐξέλιξη αὐτή εἶχε σηματοδοτηθεῖ ἀπό τά προηγηθέντα: α) τήν ματαίωση ἐναντίον τῆς θελήσεώς μας ἀπό τόν Ὑπουργό Παιδείας, τῆς συνδιάσκεψης τῆς Ὀργάνωσής μας μέ τούς Ὑπουργούς Παιδείας τῶν 20 χωρῶν - μελῶν μας γιά τήν ὁποία ἀρχικά καί ἐκεῖνος εἶχε συναινέσει καί συμπράξει. Ὡς χώρα γίναμε ρεζίλι διεθνῶς καί ὡς Ἑλληνική Ἐπιτροπή, ἀπομείναμε ἀναπολόγητοι στούς ξένους. β) Τήν καθυστέρηση ἐπί 8 μῆνες συγκρότησης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς μέ αὐτονόητες ἐπιπτώσεις

στην λειτουργία της Διακοινοβουλευτικής, στην διαμόρφωση εκεί δυσμενεστάτων σχολίων εις βάρος της Ελλάδος και, φυσικά, στην ανάδυσση γνωστών φιλοδοξιών για την μεταφορά της έδρας και του κέντρου αποφάσεων της Διεθνούς από την Αθήνα σε άλλη πρωτεύουσα.

Πρός μία άθρη και άθρησκη Ευρώπη

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος μιλώντας στις 12 Δεκεμβρίου στον Ίερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Παγκρατίου είπε μεταξύ άλλων και τά εξής καυστικά:

«Η Ευρώπη αποχριστιανοποιείται σιγά σιγά. Στη Νίκαια δέν συζητήθηκαν μόνο αυτά που μᾶς είπαν τά μέσα ἐνημέρωσης, ἀλλά και ἡ Χάρτα τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Ἐγινε πόλεμος μέγας νά ἐξοβελιστεῖ ἡ ἀναφορά στό χριστιανισμό και ἐπετεύχθη μέ πρωτοβουλία τῆς γαλλικῆς προεδρίας, ἡ ὁποία διακατέχεται ἀπό τό μόνιμο σύμπλεγμα τῆς Γαλικῆς Ἐπανάστασης ἐναντίον τοῦ Θεοῦ και τοῦ χριστιανισμοῦ. Αὐτό εἶναι ἕνα δεῖγμα ποῦ πορευόμαστε. Γιατί αὐτά που συμβαίνουν στή Δυτική Ευρώπη πολύ γρήγορα νομίζουμε ὅτι θά ἔρθουν και στήν Ελλάδα. Ἀλίμονο ἄν και ἡ πατρίδα μας προσκυνήσει τόν Βάαλ τῆς ἀθεΐας, ἀλίμονο ἄν μεταβληθεῖ σέ ἄμορφη μάζα που οἱ ἄνθρωποι θά ἀναγνωρίζονται μέ ἕναν ἀριθμό ἐνδεχομένως στό μέτωπό τους». («Ἐλευθεροτυπία» 13.12.2000).

Ἐπίθεση κατά τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό παπικό ἱερωμένο

Ο Ἰησοῦτης ἱερωμένος Θεόδωρος Κοντίδης, διευθυντής τοῦ περιοδικοῦ «Σύγχρονα Βήματα» που ἐκδίδουν οἱ Ἰησοῦτες στήν Ελλάδα, ἐξαπέλυσε ἀπό τίς στήλες τοῦ τευχους Νοεμβρίου τοῦ ἐν λόγω περιοδικοῦ σφοδρή ἐπίθεση κατά τῆς Ὁρθοδοξίας και τῆς Ελλάδος.

Μεταξύ ἄλλων γράφει: «δέν εἶναι σπάνιες οἱ δηλώσεις ἢ ἐνέργειες ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας που μαρτυροῦν ἕνα εὐρύτερο κλίμα και μία νοοτροπία που ἐνέχει στοιχεῖα και τάσεις θεοκρατίας...»! Καί παρακάτω γράφει ὅτι «ἡ Ὁρθοδοξία δέν μπορεῖ νά συμφιλιωθεῖ

μέ τή φιλελεύθερη δημοκρατική κοινωνία...» (!), και ὅτι «ὁ εὐρωπαϊκός προσανατολισμός τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀνταπάτη», ἀφοῦ ὁ κληρικός και ὁ λαός δέν θέλουν νά ἀφομοιωθοῦν ἀπό τή Δύση, ἀλλά «θέλουν νά πάνε στήν Ευρώπη ὡς ὀρθόδοξη κοινωνία!» (βλ. ἐφημ. «Ἐλ. Τύπος» 21.11.2000).

Σχόλιο «Π»: Εὐχαριστοῦμε τόν Ἰησοῦτη παπᾶ, διότι μᾶς ἐθύμησε τό πραγματικό πρόσωπο και τά αἰσθήματα τοῦ παπισμοῦ για τήν Ὁρθοδοξία και τήν Ελλάδα.

Κατανόηση Βαρθολομαίου για τό «ΜΥ»

Μέ τόν ἀνωτέρω τίτλο ἐδημοσιεύθησαν στήν ἐφημερίδα «Ἐξουσία» (11.10.2000) τά ἐξής τά ὁποῖα εὐχόμεθα νά μήν ἀληθεύουν.

«Τήν εὐλογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου εἰσέπραξε τό «ΜΥ», παρά τίς διώξεις που ὑπέστη ἀπό τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία.

Ο Πατριάρχης σέ κατ' ἰδίαν συνάντηση που εἶχε στό Φανάρι μέ τό συγγραφέα του διαφοροποιήθηκε ἐμμέσως ἀπό τήν πολέμια τακτική τῆς Ἱεράς Συνόδου και τῶν ρασοφόρων τῶν παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων, προκαλώντας νέο πονοκέφαλο στίς ἤδη τεταμένες σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Αἰφνιδιάστηκε ὁ Μίμης Ἀνδρουλάκης ὅταν δέχτηκε τήν πρόσκληση τοῦ Βαρθολομαίου νά μεταβεῖ στό Φανάρι ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παρευρέθηκε στήν ἐλληνοτουρκική συνάντηση δημοσιογράφων. Ἀποδέχτηκε τό κάλεσμα χωρίς νά γνωρίζει τό πρωτόκολλο. Οἱ δύο τους συζήτησαν για τό βιβλίο «ὅπου ὁ Πατριάρχης, ὡς ἄνθρωπος μεγάλης πνευματικότητας, κατανόησε πολύ καλά ὅτι δέν εἶχα καμία πρόθεση νά θίξω τόν Ἰησοῦ...». Οἱ δύο ἄνδρες συζήτησαν, ἐπίσης για τίς ρίζες διείσδυσης τοῦ μισογυνισμοῦ στό χριστιανισμό, ἐντοπίζοντάς τες στόν ἰουδαϊσμό, στόν ἐκφυλισμένο ἑλληνισμό τοῦ νεοπλατωνισμοῦ και στή ρωμαϊκή κουλτούρα. Ὅμως ὁ Μίμης Ἀνδρουλάκης ἔμεινε ἐκπληκτικός ὅταν ἡ συζήτηση ἐπεκτάθηκε σέ θέματα ἐθνικισμοῦ, μισαλλοδοξίας και οἰκουμενισμοῦ. Τό ἐρώτημα που κυριάρχησε ἦταν ἐάν μπορεῖ ὁ χριστιανός νά εἶναι ἐθνικιστής, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι ἡ θρησκεία αὐτή εἶναι ἀπό τή φύση τῆς οἰκουμενική. Οἱ ἀπαντήσεις

του Οικουμενικού Πατριάρχη δέν είναι γνωστές, όμως τό ότι έβαλαν τό δάχτυλο επί τόν τύπον τών ήλων άποτελεϊ μάθημα δημοκρατίας στην Έλλαδική Έκκλησία».

Σχόλιο «Π»: Νά σημειώσουμε ότι στην δίκη του «Μ^V» μάρτυς υπερασπίσεως του Μίμη Άνδρουλάκη ήταν και ό καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Άθηνών κ. Μάριος Μπέγγος, γεγονός βέβαια πού μόνο λύπη προξενεί.

‘Η ‘Ολλανδική Βουλή νομιμοποίησε τήν εϋθανασία

‘Η ‘Ολλανδική Βουλή νομιμοποίησε τήν εϋθανασία άνοιγοντας έτσι ένα δρόμο επίνδυνο για τήν ανθρώπινη κοινωνία του 21ου αιώνας πού γίνεται όλο και περισσότερο εϋδαιμονιστική, άτομοκεντρική και άπάνθρωπη.

‘Η ‘Ιερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Έλλάδος μέ Δελτίο Τύπου της 14.12.2000 εκφράζει τήν άποδοκιμασία της σ’ αυτή τήν ενέργεια, τονίζοντας ότι ή κατ’ εϋφημισμόν εϋθανασία στην πραγματικότητα άποτελεϊ υποβοηθούμενη αυτοκτονία, συνδυασμό δηλαδή φόνου και αυτοχειρίας.

‘Η εϋθανασία, αντίθετη και προς τόν ‘Ιπποκρατικό όρο και τήν άρχή «ώφελείν, μή βλάπτειν», άπορρίπτεται από τήν ‘Ορθόδοξη πίστη ως ύβρις κατά του Θεού.

Αισιοδοξία για τό μέλλον

Διαβάζουμε στον άθηναϊκό τύπο της 7.12.2000:

«Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια»: αυτές οι άξιες φαίνεται νά διαπνέουν άκόμη σήμερα τούς μαθητές, τούς καθηγητές, αλλά και τούς γονείς τους, σύμφωνα μέ τήν έρευνα του ‘Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Έρευνών «‘Εθνος και δημοκρατία στην έλληνική εκπαίδευση», πού πραγματοποιήθηκε σέ 54 σχολεία για λογαριασμό του ‘Υπουργείου ‘Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων τήν άνοιξη του 1999 και παρουσιάσθηκ στίς 6 Δεκεμβρίου του 2000.

Σχόλιο «Π»: Τά άποτελέσματα αυτά μάς δίνουν τό δικαίωμα νά αισιοδοξούμε για τό μέλλον, άφου ή νεολαία, τό αύριο του τόπου μας, παρά τό συστηματικό γκρέμισμα πού γίνεται στίς ψυχές, έξακολουθει νά αντιστέκεται πνευματικά και νά άναζητᾶ νόημα ζωής εκεί πού πραγματικά ύπάρχει.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
 Έκδότης - υπεύθυνος κατά τόν νόμο: Μοναχός Άρσένιος Βλιαγκόφτης
 Έπεύθυνος τυπογραφείου: Άθανάσιος Καγιᾶς (Έκδόσεις «Μυγδονία»)

Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254

Συνδρομές προαιρετικές.

Έπιστολές - Συνδρομές: Μοναχόν Άρσένιον Βλιαγκόφτην

Τ.Θ. 18407 - 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© **ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ**

Έπιτρέπεται ή άναδημοσίευση, υπό τόν όρον ότι θά αναφέρεται
 ρητῶς ή πηγῆ προελεύσεως.